

Vágyak és a valóság... 1.

Lektorált változat

A VERSELISTA által kiírt nyílt pályázatos írásokból – PDF-ben – 2017.

Lektor: Kutasi Horváth Katalin

A pályázatra 29 írás érkezett be.

A zsűri döntése alapján

I. helyezett lett:

Magyar Eszter:
Emlékbe zárva

II. helyezett lett:

Sárváry Mariann:
In memoriam Karinthy

III. helyezett lett:

Kutasi Horváth Katalin:
Fel-feltörő vágyaim
című írása.

Gratulálunk!

Jalcs Irén: Mikor...

Mikor tested egyensúlyát veszti és forogni kezd körülötted minden. Mikor észleled, de nem hallod a körülötted lévő élet ritmusát. Mikor a fájdalomtól a szívedhez kapsz, közben egy ócska villanyoszlopba próbálsz kapaszkodni, de hiába, mert tested egy pillanat alatt a szürke aszfalton pihen. Levegőért kapkodszt, mert úgy érzed, megfulladsz. Közben szívednél erős csavarást érzel, és az életedért az Úrhoz imát intézel. Kéred, hogy maradhass. Mondod *dolgom van még*, de mintha egyedül volnál, mert még Ő sem hallgat meg. Óráknak tűnő másodpercek. Vajon lesz, ki segít? - kérdezed. Kétségbeesett, reménytelen kiáltás, de nem hallja senki, mert hangod oly gyenge, mint Te magad, és körülötted mindenki rohan. Néhányan feléd fordítják tekintetüket, de gyorsan már más felé tekintenek, csak segíteni ne kelljen. Olyan is akad, ki szó nélkül látványod nem hagyja, mert azt mondja, kevesebbet kellett volna innia, és már rohan is tova úgy, mintha ott sem lett volna. Közben előtted kezd leperegni életed, és halkán mondd: *maradnék még*. Tested izzadságban fürdőzik, mert nem kapsz levegőt, és a fájdalom erősödik. *Valaki, valaki segítsen már!* - ez az egyetlen vágyad, de senki nem akar mentőt hívni, vagy talán mégis akad egy jó lélek, mert sziréna hangja üti meg füled. Aprócska mosoly arcodon, de már az sem az igazi, mert a fájdalom hatalmába kerít, és kezd körülötted az élet megszűnni. Szürke foltokat lát szemed és távoli homályos képeket, majd valami furcsa morajlás, és egy határozott hang utasításokat ad: „Kérem, menjenek távolabb! Adjanak szabad utat! Siessünk, mert feladja!” Kezdesz megnyugodni, mert meghallgatozt az Úr, és küldött segítőt neked. Néhány perc után már némi levegőhöz is jutsz, bár még nem dőlt el semmi, mert kegyetlenül rosszul érzed magad, de talán lesz esélyed. Karodban tű és csepegő infúzió. Tested már hordágyon pihen, és néhány perc múlva már szirénázva szeli át a várost egy mentő veled. Te reménykedsz. Kórházba érve tolnak ide-oda, majd gépekre kapcsolnak. Szemed a fáradtságtól már nyitva tartani nem tudod, és talán álomba is szenderülsz kicsit, mert magadat látod egy zöld rét közepén. Kezed imára kulcsolva intézed szavaidat az úr felé:

Jaj, Uram, mi lett velünk?
Elrejtjük segítő kezünk,
Szívünk mintha nem is volna,
Szerető szavunk pedig olyan ritka, hogy
néha azt hisszük, körülöttünk mindenki néma.
Nem figyelünk egymásra, csak rohanunk, mert
egyre többet akarunk, pénzt és posztot, de
közben nem vagyunk boldogok, de hogyan is lehetnénk,
ha szeretni elfeledtünk már rég.
Nincs idő semmire, mondjuk rohanva, és nem ölelünk
már magunkhoz senkit, mert futni kell tova, és még azt
sem mondjuk futva, rohanva, hogy „Szeretlek, vigyázz magadra!”,
pedig de jó is volna.
Majd holnap, majd holnap szakítunk rá időt,
mondjuk, hogy magunkat megnyugtassuk, de
Uram, egyszer eljön a pillanat, mikor nem lesz már holnap,
és hiába szólnánk, hiába ölelnénk, már nincs tovább, mert
vár egy másik világ.
Uram, kérlek, taníts meg minket újra szeretni, mert
elmagányosodunk, ha így haladunk, és az élet
szépségét soha nem ismerjük meg, pedig
létünknek a boldogság lenne a célja, és ennek egyetlen
titka a szeretetben van.

Másnap reggel, mikor kinyitod szemed, fehér falak vesznek körbe, és monitorok mutatják, hogyan dolgozik tested motorja. A szoba barátság-talan és rideg, de Te a takaróra teszed kezed, lelked mélyén azt várva, talán akad valaki, ki a nagy rohanásban mégis megsimogatja, és akinek vi-szonzásként azt mondhatod: „Köszönöm, szeretlek, vigyázz magadra!”

***

**Kortárs Magyar Irodalom oldal a Facebookon:
<https://www.facebook.com/kortars.magyar>**

Szabó Edit Irma: A hír

Már fél év telt el a temetés óta. Az asszony visszapörgette az eseményeket.

Telefonon kapta az iszonyú hírt: férje autóbalesetben meghalt... Szinte önkívületben, levegő után kapkodva zárta be a kis üzletét, mely amolyan „információs központként” is funkcionált a kisváros főterén. Sokan megfordultak nála, beszélgettek vele, a hírek áramlása folytonos volt.

Most azonban sápadtan, fel-feltörő zokogással indult, hogy tudassa a kegyetlen valóságot a családtagokkal és a gyerekeivel.

Máskor szép, nyugodt arcára ráncot barázdált a bánat, szeme alatt sötét karikák jelentek meg.

„Micsoda átok ez! Ilyen fiatalon elveszíteni a férjét! Azt az embert, aki őt istennőként imádta!”

A temetés lebonyolítása minden erőt kilúgozott belőle. A gyerekek sokkos állapotba kerültek, nem vehettek részt a gyászszertartáson. Ő sötét árnyékként állt a koporsó mellett. A fekete kabát még kisebbtette amúgy is törékeny alakját. Könnyeivel küszködve, fázósan görnyedt össze, alig állt a lábán. Férje már nem segíthet rajta, támasz nélkül maradt...

Csak homályosan látta a koszorút.

Ez az utolsó ajándék, amit férjének adhat. Tizenhat szál gerberából köttette, hiszen ennyi évet éltek együtt, csodálatos szeretetben, megannyi gazdag élményben.

Ilyen színes virágokból készült az esküvői csokra is, amit egykor férjétől kapott.

Ugyanilyen koszorúval búcsúzik tőle, szalagján a mérhetetlenül fájdalmas úr arany betűivel.

„Nem mehetsz el!” - kiáltott fel, és elsötétült előtte a világ...

„Mi baj van? - rázta meg vállát a férje. „Még sírtál is. Nyugodj meg!”

A nő párás szemmel nézett a plafon fekete négyszögére.

Tudata lassan tisztult, amint az ágszagú, izzadt látomásból eszmélt.

„Most már minden rendben...” - hajtotta fejét párja vállára.

„Csak rosszat álmodtam!” - mormolta, s magában a négy égtáznak, és a Mindenhatónak is megköszönte, hogy csak egy összevissza álomküzdelemben volt része.

Holécziné Tóth Zsuzsa: A valóság elfogadása

Ma összefutottam egy ismerőssémmel - egy harmincöt éves, csinos és kedves doktornővel -, akiről tudtam, hogy külföldre készül dolgozni, és a szerelméhez fog költözni. Mit sem sejtve a közelmúlt történéseiről, hamarosan rákérdeztem, hogy rendben vannak-e már a papírok, és végül is mikor megy el, amikor Renáta könnyekre fakadt, és elpanaszolta, hogy vége a 3,5 éves kapcsolatnak, a férfi megunta a várakozást, pontosan a névnapján telefonon közölte, hogy kész, vége, szakítanak.

- Két héttel korábban voltam kint nála, mert a kiköltözéshez lakcímet kell igazolni, anélkül a göteborgi orvosi kamara nem engedélyez munkavállalást. Éreztem, hogy feszült volt, más, mint egyéb alkalmakkor, de nem tudtam kiszedni belőle, mi a baj. Úgy látszik, nem merte a szemembe mondani, hogy nem vár tovább - mondta könnyeivel küszködve. - Próbáltam az anyukájával is beszélni - akivel már szinte napi kapcsolatban voltunk, meg 1-2 barátjával, de senki sem tudott John döntéséről, mindenki megdöbbenve hallgatott. Végül Fülöp mondta ki: szerinte a barátja nincs kész egy házasságra. Megijedt attól, hogy ha bejelentkezek hozzá a lakásba, ez már olyan végleges lesz.
- Ez hihetetlen! Felnőtt emberről van szó, közel a negyvenhez, akiért éveken át tanultad a nyelvet, közben készültél a szakvizsgára és harcoltál a hazai bürokráciával, hogy minden szükséges papírod meglegyen....
- Igen, igen! Közel félmillió forintomba került mindez - de nem is a pénz számít, hanem a megaláztatás - mondta, és újra megeredtek a könnyei - már csak két hónapot kellett volna kibírnia!

Nagyon szomorúan búcsúztam el tőle, még akkor is ez járt az eszemben, amikor hazaértem. Ez a fiú egy hétvégi kiruccanásra érkezett Ma-

gyarországra pár barátjával, és egy bárban látta meg Renátát. Lehet, hogy sosem gondolta komolyan, hogy itt találja meg a párját, hogy kényelmes volt számára egy ilyen távkapcsolat, és közben ki tudja, mikor, hol és kikkel szórakozott? Nemrég olvastam egy kutatásról, ami a mai fiatalok elmagányosodásáról, a társra találás nehézségeiről szólt. Arról, hogy a mai tizennyolc éves fiatal felnőtt és a harmincas évei közepén járó - elvileg már kialakult személyiséggel rendelkező - felnőttek életvitelük között gyakran nincs különbség. Hétvégi - péntek és szombat esti - lányok és fiúk ők, lételemük a buli, és a gyors kielégülést követően legtöbbször újabb „préda” után néznek.

A „mi időnkben” 35 évesen már családanyak és családapák voltak az ehhez a korosztályhoz tartozó emberek, manapság pedig... a régi, családost, munkát, közösséget középpontba állító életszemléletnek vége. A valóságtól elszakadt, soha ki nem elégíthető vágyak (gondoljunk csak a multinacionális nagyvállalatok reklámjaira, a média szerepének felértékelődésére) miatt örökké elégedetlen felnőttek egyre csak hajszolják az életet: a férfiak „modell alakú” szép nőket, a lányok szuper „alfahímekeket” várnak, csakhogy ezek az ideálok - még ha véletlenül ideig-óráig meg is tudják őket szerezni - a gyors lelki és szexuális kielégülést követően továbbállnak. Tanulhatnak belőle a szinglik, de nem: hétről hétre, makacsul újra és újra nyomába szegődnek ezeknek az álmoknak.

Szeretők jönnek és mennek, az idő telik, és mire rájönnek, hogy kár volt a tökéleteset hajszolni éveken át, már rendszerint késő - főleg igaz ez a nőkre, akik eleinte hallani sem akarnak másról, mint „negyvenes öltönyösről”, dehogy adnák alább! Legyen szuper állása, jó kocsija, legyen művelt és társaságbeli. Nem baj, ha nem akar gyereket, tulajdonképpen Ő sem vágyik egy olyan kis „nyűszító szörnyre”, aki miatt nem utazhat a partnerével nyaralni vagy síelni, amikor akar, és aki még a karrierépítésben is megakadályozhatja. Persze egy idő után rájön, hogy „ketyeg a biológiai óra”, mert a gyerek iránti természetes, veleszületett vágy sok hazugságra ráébreszti, és ennek hatására képesek kilépni az álmvilágból. Természetüknél fogva vágnak a szeretetre, a biztonságra, a kiszámítható környezetre - és talán ezért is szenvednek jobban az egyedüllétől. A férfiak viszont sokáig képesek elhúzni ezt a

reménytelen küzdelmet - hiszen ők még sokáig nemzőképesek, megfelelő egzisztenciával -, úgy vélik, majd találnak tőlük tíz-tizenöt évvel fiatalabb nőt, aki boldogan szül nekik utódokat, ha mégis erre vágnak.

Nehéz szembenézni a valósággal, elfogadni, hogy a való életben a partner kiválasztása során egy sor kompromisszummal kell szembenézni: a fogyasztás, a narcisztikus önzés és a mindent elsöprő erejű szerelem helyett türelmes társat, az életet racionálisan látó, hosszú távú közös jövőt óhajtó párra kell találni, mert a hagyományos értelemben vett legősbibb és legfontosabb emberi kapcsolatra, a családra szükség van. Abban a pillanatban ugyanis, hogy egy férfi vagy nő kijelenti, hogy neki nincs és már nem is lesz gyereke, megszűnik számára a jövő - és természetesen a jövőért való felelősség is. És mivel más inger nem marad számára, átadja magát a szórakozásnak, a „carpe diem” életérzésnek. Azt hiszi, most, hogy leszámolt a tradíciókkal, ezután gondtalanul élhet. Pedig téved: az öregedő test, az egyre gyakoribbá váló elutasítások és a fokozatosan erősödő rettegés az öregedéstől újabb érzelmi szenvedés forrásává válnak. Ördögi kör, az biztos!

Michel Houellenbecq írja *Elemi részecskék* című könyvében:

„Az egyedül megöregedő férfiak sokkal kevesebbet szenvednek, mint a hasonló helyzetben lévő nők. A férfiak rossz bort isznak, fogmosás nélkül alszanak, reggel bűzlik a szájuk, aztán felkelnek és újrakezdik az ivást, és azután elég gyorsan feldobják a talpukat. A nők nyugtatókat szednek, jógáznak és pszichológushoz járnak. Sokáig élnek és sokat szenvednek...”

Vajon törvényszerű ez az önpusztító, kérlelhetetlen fiatalságkultusz - mint minden világot meghódító 21. századi életforma? ...Carpe diem - tudtátok, hogy ennek a kifejezésnek az eredeti jelentése nem az általunk használt „élj a mának”? Horatiustól eredeztethető, és eredetileg azt jelentette: szakítsd le a napot, vagyis használd fel a napot. Tíz emberből kilenc az „élj a mának” jelentést ismeri, és ez valóban azt jelenti: bulizz, hajszold az élvezeteket. Ezzel szemben a „szakítsd le a napot” sokkal inkább azt jelenti, hogy minden napodnak legyen meg az értelme, ragadj meg minden lehetőséget. Csak a szűk látókörű ember

húzza rá erre, hogy ne foglalkozz a jövőddel - mert fél a jövőtől és a felelősségtől.

Sárváry Mariann: In memoriam Karinthy

A fejem fölött nyíltak a vérszilvafák a parkban, rózsaszínű sziromesőt fújt felém a lágy tavaszi szél. Kedvenc padomon ültem, és Karinthy novelláját olvastam már sokadszor életemben. Lapozás közben felnéztem a könyvből, és egy ismerős alakot láttam közeledni a kavicsos sétaúton. Hosszú, barna haját szemébe fújta a szél, lóbálta a kezét járás közben, szép magas sarkú szandált viselt. A fiatalság magabiztossága lerítt róla. Egészen közel jött, majd egy hirtelen mozdulattal kikapta a könyvet a kezemből.

- Mit olvasol? Csak nem Karinthy Találkozás egy fiatalemberrel c. regisművét?
- Eltaláltad.
- Miért hangosan olvasol?
- Hogy a szó mágikus erejével megidézzelek téged.
- Lehet, hogy megbánod ezt a könnyelműséget...
- Nem akarsz ideülni mellém a padra?
- Elhoztam a gyerekkori emlékkönyvedet - mondta, miközben lehupant közel hozzám.
- Hát ezért kerestem hiába, nálad volt! Azt hittem, költözés közben veszett el.
- Jó helyen volt, de most itt hagyom neked.
- Hogy megráncosodott a kezed!
- Az élettapasztalatot nem adják ingyen. Ráncok, csalódás, betegség.
- És a siker?
- Az is eljön, ha képes vagy áldozatot hozni érte.
- Sikerült a rádióban szerkesztőként elhelyezkedned?
- Inkább a tanári pályát választottam. Jó volt fiatalként 7 évvel fiatalabbakat tanítani.
- Sose untad meg?

VÁGY ÉS A VALÓSÁG... 1.

- Egyszer akartam váltani, de aztán mégis maradtam.
- Ma is ezt választanád?
- Nem hiszem, inkább üvegművész lennék.
- Akkor megmaradt 17 éves korunkból az impresszionizmushoz való vonzódásod?
- Kibővült a szecessziómániával, minden, ami szép nő, ami ornamentika, jöhet.
- Hamar föladtad a művészettörténész szakot.
- Lehet, de sikeres lettem a történelmi családkutatásomban, és sok örömet adott az irodalom tanítása.
- Mi lett kamaszkorod szerelmével?
- Elvált, kétgyerekes apuka lett.
- A Balaton-parti faház megvan még?
- Nem, nagyobb házat épített az új tulajdonos.
- Hazagyalogolnál még éjjel mezítláb Szántódról Zamárdi-felsőre?
- Nem, sőt a 2000 méteres Tátracsúcsot sem tudnám megmászni.
- Miért?
- Tériszonyom lett.
- Mi maradt akkor a fiatalkori hévből?
- Tudom becsülni az életet.

Kinyitotta a sötétzöld emlékkönyvet középen, ahol ez a versike volt be-
leírva: „Evezz, evezz az élet tengerén, de ki ne köss a bánat szigetén.”

- Ki lett a férjed?
- Egy gimnáziumi osztálytársam.
- Még mindig együtt vagytok?
- Igen, talán már együtt is maradunk végleg.
- Mindig egy lányt szerettél volna...
- Már 27 éves, minden adott neki, ami a boldogulásához kell.
- Miért akartál megidézni engem?
- Hogy ne kelljen a tollam a lenyugvó nap fényébe bemártani. Csodálom a fiatalkori önbizalmadat.
- Ennyi idősen nem tudok úgy írni, mint most te.
- Pedig fiatalon még drámát is írtam. Azt nem vitted véletlenül ma-
gaddal? Sehol nem találok.

- Nincs nálam, de a főszereplőre emlékszem: Szombathy Hellának nevezted el.

Egy újabb szélfuvallat megrázta a fát fölöttünk. A rózsaszín virágszirmok ráhullottak a hajára, ezek még jobban kiemelték a szépségét.

- Mondd meg, mi a jó az öregedésben!
- Már nem akarsz bizonyítani mindenáron.
- Meg kell tanulni veszíteni?
- A kudarcok megerősítenek. Fiatalon nem hiszed, hogy téged egyáltalán érhet ilyen. Van egy páncél, ami megvéd. Aztán ahogy telnek az évek, ez a páncél egyre vékonyabb lesz.
- Azért hívtál, hogy ezt a páncélt megerősítsem neked?
- Ha hatalmadban állna, jó lenne.
- Mit kell tennem?
- Nemcsak a kimondott szónak, hanem az ölelésnek is van mágikus ereje.

Éppen ölelésre tártá volna a karját, amikor a hirtelen mozdulattal lelökte a nyitott könyvet a padról. Ahogy a könyv becsukódott, szertefoszott az alakja mellőlem.

Hiába ülök vissza a padra, s hiába olvasom újra Karinthy novelláját sokadszor életemben. Az az ölelés már sohasem zárul be.

Kühne Katalin: Csendszötte világ

Higgyünk magunkban! Hagyjunk magunknak elég időt ahhoz, hogy fejlődhessünk, megváltozhassunk, kizárhassuk a körülöttünk lévő zajokat, belső csendünkre figyeljünk! Ilyenkor lelkünk mélyében kutathatunk. Csendszötte világunkban felfedezhetjük hibáinkat, tévelygéseinket, elrejtett titkainkat. Felidézhetjük gyermekkorunkat, amikor arra vágytunk, hogy mielőbb felnőjünk. A felnőttek életében érdekes események történtek, de bennünket nem engedtek be oda. Ennek ellenére mi minden szót meghallottunk, ha nem is foghattuk fel igazi lényegét, de megjegyeztük, agyunk mélyéből később ezeket elő tudtuk hívni. A képzeletünk határtalan. Egy fűszállal, faággal is utánoztuk apáinkat, harcoltunk

a láthatatlan ellenséggel. Démonainkat így legyőzhettük. Édesanyánk vagy nagymamánk meséi megtanítottak mindarra, ami fontos lett életünk során, később mi is megtapasztaltuk. Királykisasszonyok szeretünk volna lenni, akit a bátor királyfi megment a gonosz támadóktól, aki hódol és gyengédséggel vesz körül bennünket, felnéz ránk. Ő nem utasít, nem kér számon, nem küld el, nem haragszik, nem büntet. Elfogad olyannak, amilyenek vagyunk, feltétel nélkül szeret. Vágyunk a szeretet minden formájára, ölelésre, bizalmas beszélgetésre. Szüleink tele vannak feladatokkal, nem mindig érnek rá, amikor kérdéseinkkel zavarjuk őket. Kevés az olyan szülő, mint Édesanyánk és Édesapánk. Ők mindig figyeltek ránk, válaszoltak nekünk. Tudtuk, éreztük, hogy értünk élnek, számukra mi vagyunk a legfontosabbak. Amikor néha rövid időre magunkra hagytak, nagyon egyedül voltunk, hiányoztak. Kirekesztésnek éreztük ezt, pedig csupán nagyon elfoglaltak voltak. Megteremtették nekünk mindazt, ami szükséges volt. Vágytunk arra, hogy azt tehessük, amit elképzeltünk. Felőttként már tudjuk, hogy a gyermekeknek nem lehet teljes szabadságot biztosítani, hiszen nem ismeri a veszélyeket, nem tudja megvédeni magát, ránk szorul. A szülők korlátok közé szorítják gyermekeiket, megtanítják a szabályokra, törvényekre. Ez az ő érdekük is. A gyermek álmai színesek, ott szabadok lehetnek. A mesékben mindig győz a jó, a hős elnyeri jutalmát, a gonosz elbukik, így igazságos. A vágyak és a valóság között óriási a különbség. Való világunkban a hatalmasok, a gonoszok uralkodnak, nincs igazság, béke helyett háborúznak, tönkreteszik a természetet, nem becsülik meg a tisztességes munkát, mérgezik lelkünket. A gyermek mindig őszinte. A felnőttek viszont álarcot viselnek, megpróbálnak mindenkinek, főként feletteseiknek megfelelni. Megalázkodnak, pedig szívük szerint kimondanák, amit gondolnak. Nem hazudnak, de az igazságot elhallgatják, vagy megszépítik. A hatalommal visszaélő emberek sokszor földbe döngölik az embereket. Kevesen mernek fellépni velük szemben, ehhez nagy bátorság kellene. Kiháználják jóhiszeműségünket, fölénk emelkednek, szolgáljuknak tekintenek minket.

Két nagyszerű barátom, Orsi és Mártika emberi nagysága, segítő mun-

kája, végtelen szeretete példa előttem, ők megvalósították vágyaikat, lelkük aranyfényel világít.

Orsi is éveken át meghunyászkodott, másokért bátran kiállt, de magáért sohasem. Elérkezett az az idő, amikor fellázadt. Nem maradt csendben, amikor szólni kellett. A hízlegést megvetette, az értéktelen, buta embereket nem tisztelte, ha lehetett, kikerülte. Kihasztnálták, a mérgeket lenyelte, de egyszer csak pohara megtelt, kicsordult. Azóta kulturált módon, de mindig megmondja véleményét, amin ma már csodálkoznak. Azt hitték, élete végéig minden bántást elvisel, uralkodhatnak rajta. Szerencsés, hogy olyan pályát választott, ahol örömmel végzi munkáját. Egész életét arra áldozta, hogy értékeket teremtett, őrzött, írt, előadásokat tartott, megosztotta gondolatait másokkal. Fiainak több szabadságot adott, mert belátta, hogy csak így lehetnek önálló, erős, felelős felnőttek, ha igazságtalansággal találkoztak, ők már szembeálltak. Természetesen amíg kicsik voltak, féltette, óvta gyermekeit, de amikor már „kinyílt” a szemük, útra kelhettek, ő támogatta őket ebben. A világ megváltozott, hogy le ne maradjunk, nekünk is ehhez kell igazodnunk. Unokáink már okosabban élnek, mert egyenrangúnak nevelték őket szüleik. Arra azonban Orsi vigyáz, hogy ezzel ne éljenek vissza. Velünk, nagyszülőkkel úgy viselkednek, mintha pajtásaink lennének. Ez részben jó érzéssel tölti el Orsit, mert bizalmukba fogadták, sok olyan történetet elmesélnek, amit szüleiknek nem mernek. Kinyitották kis szívüket előtte, ez nagy öröm. A határokat sokszor átlépik, ez viszont veszélyes. Bennünket másképp neveltek, a felnőttek példaként álltak előttünk, így sohasem beszélhettünk velük. Kitérgült a világ, szinte semmit nem titkolhatunk el előttük. A mi vágyaink között elsőként szerepelt a családi otthon melege, mások megbecsülése, tisztelete. Ma ez megváltozott. Kevésbé fontos, helyette felszínes vágyaikat akarják kiteljesíteni, mint pl. anyagi jólét, kényelem, nagy ház, stílbútorok, szép ruhák, mesés utazások, kalandok. Ezért küzdenek, sajnos sokan elhanyagolják, másokra bízzák gyermeküket, pedig a legfontosabb az lenne, ha szüleikkel lehetnének. Hallottam unokám barátjától, hogy az érettségire lakást vesznek szülei. A mai gyermekek többségének elsődleges a gazdagság, sokszor felesleges tárgyakat kapnak, ahelyett, hogy szel-

lemüket fejleszténék. Lehajolhatnának azokhoz a szerencsétlenekhez, odaadhatják nekik azokat a ruhákat, játékokat, amiket már kinőttek, meguntak, ahelyett, hogy újabb drága holmikban válogatnak. Orsi ezzel ellentétben nemcsak saját fiait, hanem a szegénységben élőket is nagy szeretettel támogatja. Szegénynegyedek lakóira, rokkant idősökre kellene felhívni minden gyermek figyelmét ahelyett, hogy messzi utazásokra viszik őket. Vágyaik a valósággal köszönőviszonyban sincsenek, mert társaikat szeretnék felülmúlni gazdagságukkal. Nem a lelki, hanem az anyagi világ a fontos számukra. Orsi és mi unokáinknak jó példákkal megmutatjuk, hogyan lehet azokat támogatni, akiknek nagy szükségük van erre, mert nagy öröm, ha látjuk arcukon a mosolyt tündökölni.

Mártika is hasonlóképpen nőtt fel, gyökereink közösek. Szigorúan nevelték, mint bennünket. Szülei reggeltől késő estig dolgoztak, de nagymamájával olyan bizalmas kapcsolatba került, hogy pici korában neki mindent elmondhatott, ő mindent meghallgatott, megértett. Biztatta őt arra, hogy amire vágyik, azért tegyen meg mindent, hogy sikerüljön valóra váltani. Játékosan megmutatta értékeinket, egyúttal felhívta figyelmét, hogy mindez sok erőfeszítésbe, munkába kerül. Sokat tanult elődeitől, a lelki gazdagság értékmérő volt számára. A tárgyakat, a házat nem vihették magunkkal a sírba, de ha lelkünk gazdagodásáért tesszünk, ezt a szemléletet öröklik utódaink is. Mártika sokat dolgozott a nyomorban tengődők, hajléktalanok között, a szegény sorsú emberekért harcolt hosszú éveken át önkéntesként. Segítette őket kiemelkedni sanyarú sorsukból a teljes élet felé. Tanárnőként a nyomortelepek gyermekeinek saját kitarató munkája példát mutatott. Ma is viszi őket kirándulásokra, múzeumokba, táborokat szervez a természet közelében. Mindig arra törekszik, hogy értékeket teremtsen az elhanyagolt gyermeki lelkekben. Közülük többen egyetemet végezhettek, kikerültek, továbbléptek, mérnökök, orvosok lehettek. Általa nemcsak az ő vágyai valósulhattak meg, hanem azoké is, akiket a jó, elérhető élet felé irányított. Ebben az elidegenedett világban is érdemes vágyakozni. Mártika szeretettel veszi körül őket, őrangyalként mellettük áll. Sokak életét megváltoztatta, a kiüresedett világban megvalósulhattak álmaik. Értékeket adott át, ami a legnagyobb ajándék manapság. Figyelte, formálta belső

csendjét, békét teremtett a körülötte ínségben szenvedők lelkében. A pusztaságból, sötétségből a fényre, hegycsúcsokra repülhetnek, szabadon szárnyalhatnak, mint a sasok. Csendből szótt virágait szétszórta, elültette bennük, a háborúkkal, viszályokkal teli valóság megváltozott, szerethetővé vált, vágyai valóra váltak.

Kutasi Horváth Katalin: Fel-feltörő vágyaim

*„Micsoda mélységes mély a múltnak kútja!”
(Thomas Mann)*

Rég láttam. De képzeletemben élesen kirajzolódik képe, talán jobban, mint emlékeimben... Nem, nem emberről van szó. De egy érző, megértő, átlelkesült valamiről, amit akár a nevéen is nevezhetek: egy kútról. Most aztán meglepődtem! De hisz egy kőszikla is nagyobb megértést tanúsíthat olykor, mint egy eleven, gondolkodó, velünk egyneműnek mutakozó lény... Gondolom, kíváncsi vagy, mégis miféle kút lehet az, ami ennyire nagy hatással volt rám, hogy most róla szólok elragadtatással, ugyanis belém rögzült, mert szinte egygé váltunk, és valahogy úgy éreztem, belőlem fakad éltető vize, s magam védelmezem tisztaságát?

Bárki meglepődne, ha maga is meglátná - ha egyáltalán meglátná a magasra nőtt fűben - viszonylag szűk átmérőjű gyűrűjét. Különböznék ez is valahogy összeköt vele, mintha eljegyeztük volna egymást. Aztán meg lehet ám, hogy már ott állnál nem messze tőle, s keresnéd, merre is lehet ez az én kutam, hisz vékonyka, nem is túl hosszú ágasa, gémje és ostora szinte belevész a levegőégbe, a koloncot is úgy kell külön megkeresni rajta. Pedig a koloncot nem szokta keresgélni az ember, egyből szembetűnő, a saját bőrünkön érzékelhető az...

Nem, nem gúnyolódok ezen a kúton, hisz nagyon sokat jelent nekem: bizalmasom, bátorítóm, biztatóm lett, s annyi hosszú éven át figyelte szívem, vágyam rezdulését! Okkal, vagy akár ok nélkül kijártam hozzá az erdőszélre, ő volt a menedékem. Hogy miért mászkáltam ki a kúthoz, és miért személyesítem meg? Először csak azért vonzott a látványa, mert rájöttem, hogy mellette magamban maradhatok magammal. És er-

re bizony gyakran szükségem is volt. Erénye, hogy sohasem adott hamis képet rólam, nem mutatott szebbnek, jobbnak, mint néha elfogult pártfogóim, de nem is torzított, nem ijesztette el a nyíltszívű érdeklődőt. Megvilágosodtam, ahogy belenéztem, megláttam valódi önmagam vizében, és ami a legfontosabb: segített tisztázni zűrzavaros gondolataimat, körvonalazódott így minden lehetőségem és vágyam, még az is, amit nem tudtam vagy nem akartam meglátni addig.

No, hát ezt a kutat, illetve a nyugodt, megélt vagy vágyott múltamat, még többször derűssé formált jelenemet keresem én mindig, mindenhol, bármerre is járok. Ezt kutatom Katalinpuszta felé, a Bik-kutat közelítve újra és újra, és nem értem, hol vannak lakói, a barna kis varangyok, hisz a kútról örözt hangulatképemben ide tartoznak, bármikor is jövök, akármennyi idő is telt el, itt kell lenniük, hisz itt hagytam őket, s nem is értem, mi jogon változtatják meg róluk raktározott valóságképemet? Ja, hogy a természet változik? És ez gyönyörködtet? Hogy van körforgás? Hogy én magam is változom? S ha legközelebb a vizébe nézek, már semmiképp nem ugyanazt tükrözi rólam? De hisz én ugyanaz maradtam! Hogy a külsőm folyamatosan változik? De hát én Én vagyok, ugyanazokkal a vágyakkal, korlátokkal, reményekkel, s a lelkem, a tudatom határoz meg, és nem a fizimiskám, a ráncaim, megkopott porcaim, ízületeim... De, talán mégis... ezek is befolyásolják sokszor, észrevétlenül egy kicsit, ki is vagyok, ki lettem én, hogy gondolkodom.

S hogy mást szeretnék látni? De hisz magam akartam, hogy a mindenkori kút hamisítatlan képet adjon rólam! Nem! Úgy kellene fogalmaznom: mássá akartam volna formálódni! De akkor az nem én lettem volna... Pontosan ezeket kellett megélnem, tapasztalnom, látnom, éppen ilyené kellett formálódnom! Így vagyok én!

Az az igazság, hogy mániákusan vonzódok valamennyi látott vagy olvasott, megénekelte vagy megfestett kúthoz, és minél mélyebb, vagy minél mélyebbnek képzelem, annál nagyobb rám gyakorolt mágnesessége. Az se baj, ha már kiszáradt, a lényeg: valaha az éltető vizet jelentette, és nagy időutazóvá lettem ám vágyakozásaim során, így nincs jelentősége a pillanatnyi időnek vagy állapotnak! Így aztán számomra mindenképp valamiféle csoda forrása egy-egy ilyen kút, mélyreható gyökerekkel és

igazságokkal, születése és története izgalmaival. Megbabonáz mindegyik látványa: egyszer szerelmes évődést látok kávájánál, máskor egy küzdelmes élet képe elevenedik meg körülötte, harc a megélhetésért az aszály fenyegetésében, az öntözéshez szükséges tömérdek víz felhúzásának, cipelésének fizikai terhe, fáradalma. Mi mindennek lehetne tanúja, krónikása egy ilyen kút, akár az én kutam!

Igen, mindig is szükségem lett volna egy ilyen kutacskára. De az az igazság, hogy nem volt. Tudom, úgy állítottam be az elején, mintha valószínűleg létezett volna, de a figyelmesebb szemlélő észrevehette, hogy csak vágytam volna rá, hogy legyen. Hisz a képzeletemben, és nem az emlékeimben rajzolódott ki! Még jó, hogy csak utólag éreztem meg igazán a hiányát, mikor megláttam a valóságban - mostanában - évtizedekkel később... Volt ugyan ténylegesen is egy konkrét kút, de nem az erdőszélen, hanem a kertben. Igen ám, de nem az én valóságomban, hanem édesanyám gyermekkorában. Igen, talán szerettem volna néha az a kisgyerek lenni, aki ő volt. Jó lett volna sok gyerek közt felnőni, fára mászni annyit és akkor szabadon, akárhányszor csak kedvem szottyant volna cseresznyézni vagy elbújni a lombok közt.

De bevallom, csak az irigyelni való képeket ragadom ki most is jó anyám valódi múltjából... Elhallgatom, mikor sokszor a verés elől menekült a diófára, vagy amikor ijedten eresztette el a már felhúzott vödört a kerekés kútnál, mert egy csúf varanggyal nézett farkasszemet... (Ő akkor épp nem számított rá, az ő valóságtudatában nem szerepelt egy ilyen rücskös kis jószág sem a kútban, s főleg nem a vödörben!) Amúgy is csak kényszerűségből ment oda, nem azért, hogy magában lehessen magával... Igen, kerekés volt ez az általam vágyott gémes kút, ami már rég be volt temetve, mikor én megláthattam volna magam vagy a jövőm benne, de így még múltamat se igen fürkészhettem általa. Izgat egy kicsit, mi minden kerülhetne elő belőle ma, ha kiásnánk. Mennyi minden esett kútba itt a letűnt évtizedek alatt! Néhány háborús fegyver is pihen az alján. Békésen őrzi ezeket a mélység, a terület mostani birtokosai már ennyit sem tudnak róla, pár évtized múlva pedig már végképp nem lesz, ki felelgesse a valamikori kutat.

Mégis, mintha most is belelátnék abba a kerekésbe! S mintha tiszta

betekintést engedne a múltba. Tán anyám szemével nézek? Nem, hisz ott állunk egymás mellett, együtt merjük a hordókból a vizet az öntözéshez - hisz már egy másik kertben vagyunk, ahol csak akkor van víz, ha volt eső, vagy ha viszünk a lenti nyomós kútról -, de ez a néhány hordó is rég elrozsdált azóta. És ez a kert is csak vágy már, csak álom, egy letűnt valóság. Nyugalmat hozott, otthon éreztem magam felhői és madarai közt, de nem szaladhattam ki azonnal és bármikor bokrai, tulipánjai vagy veteményei közé. De jó lett volna, ha itt lakhattunk volna, s ha diófáiról - melyeket mi ültettünk - mi szedhetnénk le az azóta megszaprodott termést! Bárcsak lombkoronái alatt most is megpihenhetnénk, hűsölhetnénk, mint egykor! Ha vigasztalást hozhatnának a betegségbe, a bajba, ha megnyugvást varázsolnának nyugtalanra lett életünkbe, ha szemünk láttára telne meg újra és újra étellel ez a kert, s általa mi is meg-megfrissülnénk.

De azóta talán már azt a lenti nyomós kutat is lezárták, mint megannyi társát. Hisz bármerre is járok, mintha el akarnák fojtani, szabályozni szándékoznak fel-feltörő emlékeimet, egykori élhető, emberséges világunkat, elnyomott vágyaimat, nehogy ezek mind szépen, sorban a felszínre törjenek. Megváltozik, átformálódik minden, csak a tudatom őrzi, s talán néhány régi fénykép.

Talán nem kéne mindig minden fölött azonnal napirendre térni. Meg kéne többször ragadni a pillanatot, mert tényleg elrobog mind, és a legtöbb kép, benyomás, lehetőség nem tűnik majd elő egyetlen kút tükrében sem, különösen, ha épp csak rápillantunk vizére, és nem hagyunk elég időt szemlélődni, ismerkedni önmagunkkal, múltunkkal!

Mikor Erdélyben azt a rokkát hajtó nénit megláttam a vonatból az egyik hegyoldalban... Mintha egy meséből elevenedett volna meg egy jelenet, mintha csak a fantáziám indult volna be, vagy egy olvasmányélményemet vitték volna filmre, pedig igaz volt! Nem a múlt, hanem a hihetetlennek tűnő jelen hasított tudatomba, a valóság suhant el mellettem, vagyis a vonatom a valóság mellett. Ugye, mennyire csak nézőpont és felfogás kérdése mindennek megítélése?

Nem húztam meg a vészféket. Nem állítottam le a kerekeket, hogy ki akarok szállni, pedig hol lesz még egyszer ilyen alkalmam a tisztaság,

a letűnt érték megragadására, a hamisítatlan béke, nyugalom elnyerésére? Hányszor hagyjuk elsuhanni a lehetőségeket, hányszor nem tesszük meg, ami szívünk vágya? Hány alkalommal valósulhatna meg álmluk-vágyunk, ha egy kicsit bátrabbak lennénk, ha mernénk vállalni a következő eredményeket, melyek egyike akár a boldogság is lehetne!

Hány gémeskúthoz odasétálhattam volna a kiállítóterem parkettjéről a vászon, a festék valóságába? Megszólíthattam volna az ábrázolt figurákat, akiket igaznak hihettem volna, hisz úgy hasonlítanak valós személyekhez! Rám, ránk... Talán sokszor nem is a valódit, hanem az igazat festjük meg igaziból vagy a képzeletünkben, s ebbe az igazságba mi magunk is beleférhetnénk...

Győri Nagy Attila: Álom és valóság

Megkentem a kenyérszeleteket vajjal, mindegyikre raktam pár szelet szalámit, és kivettem őket az asztalra. Zöldségeket már vágtam fel, a kakaó még forró, ideje felkeltenem a gyerkőcöket. Örömmel hallottam, már megelőztek, hangoskodásuk kihallatszott a fürdőszobából. Felmentem a lépcsőn és bekopogtam hozzájuk.

-Szép jó reggelt! Látom, frissek vagyok.

Dani épp zuhanyzott, Pistike a haját igazgatta a tükör előtt. Mióta a feleségem hajnali 5-re jár dolgozni, a reggeli teendők rám vártak. Örömmel indítottam a gyerekeket iskolába, én ráértem, csak 10-re kellett beérnem. Már két éve együtt jönnek-mennek, szülői kíséret nélkül. Az én gyerekkoromban is így volt, tanulják csak az önállóságot.

Ahogy elbúcsúztunk, félszemmel már láttam is a kanyarban befordulni a takarítónőnket. Gizike ma igazán jól időzített. Integtettem neki, majd az ajtóban megvártam. Mindketten nagyon elégedettek voltunk vele, a lakás ragyogott a tisztaságtól, és bármikor meg lehetett kérni egy kis bevásárlásra, postai sorban állásra, egyéb apróbb dolgokra. Gizike egy kincs.

Fogtam kedvenc bögrémet, teleöntöttem kávéval és kiültem a kertbe. Még van legalább egy órám, élvezem kicsit a reggeli napfényt és a tava-

szi virágok szépségét. Komótosan meggyújtottam egy cigarettát és élvezettel fújtam a füstöt. Gondolataim a hétvégi kiránduláson jártak. Előre elképzelttem, merre megyünk, mit nézünk meg négyesben. Jó lesz kimozdulni a természetbe, jó lesz együtt lenni.

Nem tudom, utána mit csináltam volna, mert hirtelen kinyitottam a szemem. Pár másodpercig körbenéztem, majd lecsuktam újra. De az álom elszállt, már nem tudtam folytatni, így kitakartam magam a kabátom alól és felálltam. A valóság úthengerként jött nekem. *Hová mennél? Mit akarsz csinálni? Nincsen semmi dolgod, fekjüdj vissza nyugodtan. Szomjas vagyok. Nincs innivalóm. El kell mennem a kútig. Ennem is kéne valamit. Még van pár darab „Fedél nélkül”-öm, hátha eladok belőle párat. Túl sokáig tart, inkább nem eszek. Leültem. Vártam. Körbenéztem, az agyam tiltakozott. Nem, nem realizálom ezt a képet, ez nem lehet az én valóságom. Ez csak átmeneti, ez egy rossz álom. Nemsokára vége. Munkát kell találnom. Munkát kell találnom!*

Ságiné Szűcs Klára Mária:

Vágyak és valóság - előadás egy kisvárosi Tudós klubban

- Köszöntöm a tisztelt hallgatóságot. Tudós klubunk mai témája a vágyakról és a valóságról szól. Bemutatom és üdvözlöm Dr. Anna Liza asszonyt, aki az Emberi Magatartásformákat Kutató Intézet vezető elemzője, pszichológus, lélekbúvár és gyakorló egyetemi tanár. Remélem, hogy előadása és az azt követő beszélgetés minden érdeklődő számára kielégítő és izgalmas lesz. Professzor asszony, ön é a szó - nyitotta meg a klub vezetője a fórumot, amelyen a kisváros értelmiségét képviselő pedagógusok, néhány fiatal és a nyugdíjas kör mindenre ráérő tagjai jelentek meg.

- Igen-igen, hát kedves hallgatóim, máris egy vágy megfogalmazásával találkoztunk. A klub vezetője ugyanis annak az óhajának, ha úgy tetszik, vágyának adott hangot, hogy reméli, mindenki elégedett lesz a maga módján a program végére. De, hogy így történik, azt nehéz elképzelni. A valóság az, hogy lesznek elégedett és elégedetlen hallgatók, mert

olyan, hogy mindenkinek tetszik valami, nem létezik. A vágy és a valóság nem mindig találkozik, hogy melyik az erősebb, az sok mindenben múlik - kezdte mondandóját a meghívott vendég.

- Előadásomat úgy építettem fel, hogy abban kevesebb legyen a száraz elmélet, a szakma, és több a gyakorlati életből merített minta - folytatta. - Éppen ezért a praxisomban előfordult esetekből hoztam példákat, amelyek mindenki számára hasznosak és tanulságosak lehetnek.

Mi is a vágy? A szakirodalom sokféleképpen közelíti meg. A lexikonok azt írják, hogy ez reménykedés, sóvárgás valami, vagy valaki iránt. A pszichológia az érzelmek közé sorolja, de megközelíthetjük vallási, filozófiai, sőt manapság már a marketing szempontjából is. Van testi vágy, a szexualitás igen erős érzése elengedhetetlenül idetartozik. Hatalmas irodalma van, gondoljunk csak a romantikus regényekre, a filmművészetre vagy a drámairodalomra. Sajnos bírósági, büntető perekben is találkozunk vele. Egyszerűen fogalmazva: szeretnénk valamit elérni, szeretnénk valamit megkapni, szeretnénk valakit megkapni. Ez a célunk, s ezért tenni is akarunk, motiváltak vagyunk, ez lépéseink kiindulópontja. Szabad akaratunkból cselekszünk, dolgozunk, tanulunk, küzdünk, hogy a vágyott dolgot elérjük. Sok áldozatot hozunk, sok mindenről lemondunk, kicseréljük olykor a vágyainkat, álmodozunk, epekedünk, óhajtunk. A vágyak elérése azonban nem mindig hozza meg a várt eredményt. Mire mindennel megküzdünk, gyakran ráébredünk, hogy a valóság más. Nehezen emésztyük meg, ha rossz a végeredmény, mert rájövünk sajnos, hogy mi nem ezt akartuk, hogy nem így terveztük, nem így képeltük. Ilyenkor jönnek a komoly lelki bajok, ami depresszióhoz, számos betegséghez, sőt öngyilkossághoz is vezethet azok esetében, akik nem képesek felülkerekedni a sikertelenségen, akiknek nincs támasza, segítőtje, akik gyengék és nem tudnak újabb célt maguk elé tűzni.

Kedves hallgatóim, a továbbiakban három példán fogom bizonyítani, hogy a vágy és a valóság nem mindig találkozik. Három esetet mesélek el, igyekszem ezt irodalmi stílusban tenni, amelyek megtörténtek, mindegyikkel a munkámban találkoztam. De mielőtt elkezdeném a példák felidézését, feladatot szeretnék adni önöknek. Kérem, az előadás végéig gondolkozzanak a következő történet megoldásán:

A család egyetlen kamaszkorban lévő gyermeke az Interneten kutakodva rossz társaságba keveredett, hogy mibe, az most nem lényeges, ezt a fantáziájukra bízom. A folyamatosan dolgozó és gyakran utazó szülők jó sokára vették észre, hogy a fiú alig eszik, látványosan soványodik, kialvatlan, állandóan fáradt. Az iskola is jelezte, hogy rendszeresen hiányzik, gyengén teljesít. Lépnüük kellett. Önök mit tennének? Keressenek megoldást! Óhajom, ha úgy tetszik, vágyam, hogy legyen az ügynek pozitív és negatív irányú megoldása is. Kérem, így gondolkodjanak!

Most pedig lássuk a történeteket - szólt az előadó, majd belekezdett a mondandójába:

- A jó egzisztenciájú, középkorú, családos férfinak mindene megvolt: ház, autók, eredményesen működő vállalkozás, régi, kedves barátok. Az élete kiváló pályán futott. Sokat dolgozott, de jutott ideje utazásokra, felejthetetlen nyaralásokra, különórákra a gyerekeknek, nem szenvedtek semmiben hiányt. Sokan irigyelték őket, s hosszú időn át minden a legnagyobb rendben haladt. Boldog, szép életük azonban kezdett rossz irányba változni. A férfi egy alkalommal új sikeres üzletet kötött, s a partner hálából elcsalta egy játékkaszinóba. Emberünknek ez teljesen új élmény volt. Már az első rulettjátékon rengeteg pénzt nyert, vérszemet kapott. Eleinte nem a nyereségért ment, hiszen sokáig nem voltak anyagi gondjai. A hangulat, a játékkaszinók varázsa, annak nagyvilági s egyben laza stílusa vonzotta. Egyre gyakrabban álmódott arról, hogy ott van, vágyakozott az eleinte még felhőtlennek, kockázatmentesnek tűnő játékokra, amit kellemes szórakozásnak, időtöltésnek tartott. Észre sem vette, s ez az élete részévé vált, beszippantotta, magával húzta, elkábította ez a különleges világ.

Egyre gyakrabban maradt ki. Későn, hajnalban tért haza, nem pihente ki magát, többször hibázott az üzleti életben. Eljött az az idő is, amikor már csak keveset nyert, de egyre többet veszített. Hozzányúlt a családi tartalékokhoz. Minden este azzal áltatta magát, hogy na, majd most visszanyeri az elvesztett hatalmas összeget. Nem így történt. Feleségét és gyerekeit elhanyagolta. Amikor számon kérte, később veszekedett vele az asszonya, csak hebegett-habogott, érthető és elfogadható magyarázatot nem adott. De ígért, ígérte, hogy ez lesz az utolsó alka-

lom, befejezi, vége.

Nem telt el sok idő, a család egyre nehezebb helyzetbe került. Mire észbe kapott, már elúszott a vagyon legnagyobb része. A feleség - bár nagy lelki tusa árán - a gyerekekkel a szüleihez költözött. Ultimátumában az állt, hogy akkor jönnek vissza, ha a férje kigyógyítja magát ebből a szenvedélyből, normális helyzetbe kerül, s talán majd együtt újrakezdhetik, újraépíthetik az életüket. Hatalmas áldozat volt ez, de a nő nagyon szerette a férjét, s nem akarta a család teljes széthullását sem. A férfi ezután nagy elszántsággal, de nem kis szenvedéssel, végre segítséget kért. Egy olyan szervezethez fordult, aminek képviselői lelki, szellemi támogatást nyújtottak, mindig, a nap 24 órájában rendelkezésre álltak.

Sok idő telt el, lassan tisztult ki számára a kép, de óriási önuralommal, biztos lelki támasszal, sok-sok beszélgetés után ráébredt, hogy a vágya csalfa volt. Belátta, hogy a játékszenvedély, a kaszinók világa veszélyes, szegényt hozott, csaknem teljes önbecsülését elveszítette, amikor minden mást - szakmát, családot, gyerekeit - háttérbe szorítva csak a pillanat mámorának élt. A történet jól végződik. Ma már ő segít másoknak, önzetlenül támogatja a hozzá hasonlóan hiú ábrándokat, csalóka vágyakat kergető embertársait.

Második történetünk sajnos nem zárul pozitív eredménnyel - szólt az előadó -, de tanulsága ennek is van.

A család - apa, anya és két óvodáskorú gyermek - a feleség szüleinél éltek. Minden álmuk saját otthonuk megteremtése volt. Spóroltak, spórolgattak, új házra gyűjtöttek. No, nem nagyra, csak amolyan emberléptékű két-három szoba és egyéb helyiségek méretűre. Nem akartak ők kacsalábon forgó kastélyt, de szerettek volna önállóan élni, a sokat segítő nagyszülőket kímélni, mindenkinek nyugodtabb életet biztosítani. Dolgoztak, biztos állásuk volt, számíthattak arra, hogy fizetőképesek lesznek. Nagyon vágytak már arra a házra, nagyon akartak saját otthonukban élni, mindennapjaikat csak maguk szervezni, megbirkózni a nehézségekkel, a különélés szépségeit átélni.

Jó lehetőségnek tűnt számukra a bankok kedvező svájcifrank-hitele. Hetekig járták a pénzügyeteket, igyekeztek a legkedvezőbb feltéte-

leket kikutatni. Végül az egyik banktól 10 millió forint deviza alapú hitelt kaptak. Ebből, a saját megspórolt pénzükből és rokoni, szülői segítségből elkezdheték az építkezést. Ez 2006-ban történt. Szépen épülgetett az otthonuk, ők maguk is nagyon sokat dolgoztak, építőanyagokért futkostak, mestereket, engedélyeket hajkurásztak, kétkezi munkát végeztek. A törlesztőrészeket pontosan fizették, havi 54 ezer forintot, soha nem maradtak el. A gondos, precíz tervezésnek, a megfontolt gazdálkodásnak hála, a megélhetésre is maradt elegendő pénzük.

De aztán jött a 2008-as gazdasági válság, ami megrendítette a magyar pénzügyi piacot. A befektetők elfordultak, az országtól. A forint jelentősen meggyengült, a svájci frank pedig megerősödött - folytatta az előadó, s közben néhány korty vizet ivott. A törlesztőrészek az egekbe szöktek, óriási terhet rakva az azt igénybe vevő több százezer magyar ember, magyar család vállára. Így jártak történetünk szereplői is. A hitelért 96 ezer, nem sokkal később már 125 ezer forintot követelt a bankjuk. Ezt a családi költségvetés már nem bírta ki. Rövid időn belül kiderült, hogy nem képesek ilyen hatalmas összeget kigazdálkodni. Vágyuk, a szép, de teljesen természetes álmom, az önálló otthon megteremtése reménytelennek tűnt. Végrehajtás, árverezés lett a vége. A család, amely önhibáján kívül került ebbe a helyzetbe, ismét a nagyszülőknél él, s egyelőre álmodni sem mer semmilyen hitel felvételéről. A fiatalok testileg-lelkileg megroppantak. Sok víz lefolyt az idő óta a Dunán. Ez alatt a családnak számtalan beszélgetésre volt szüksége, hogy újra hinni tudjanak magukban, az emberekben és a világban.

A bemutatott példa sajnos nem egyedülálló, bizonyára önök között is vannak valamilyen módon érintettek, maguk, rokonságuk, ismerősük járt így. Miért nem látták ezt előre (vagy talán mégis látták?) a pénzintézetek, a közgazdászok, a kormány? Erre a kérdésre csak egy újabb előadásban lehetne választ adni - zárta mondandóját a professzor aszszony.

- A harmadik sztori az emberi természet egyik alapvető vágyáról, a szerelmi vágyról szól. Ez valamilyen mértékben mindannyiunk sajátja. Velünk született, hozott érzés, ami egész életünkben végigkísér minket, hol erősebb, hol gyengébb hatással van ránk. A legtöbb ember ezt

remekül kezeli, érzelmeit, szexuális vágyát kordában tudja tartani a morál, a társadalmi együttélés szabályainak betartására képes. Akadnak persze embertársaink, akiket olyan hatalmas nem szerelmi, hanem csupán szexuális vágy fűt, hogy annak bizony sok mindent alárendelnek. Ahogy mondani szokták, nem néznek se embert, se Istent, ha szándékukat el akarják érni. A testi vágy kielégítése vezérli őket. Ilyen a mi történetünk hőse is - mondta a kutatónő, majd belekezdett a történetbe:

- Csaknem földbe gyökerezett a lába, amikor meglátta az új munkatársat. Ő volt a főnök, a jól menő reklámcég vezetője, de nem ő interjúztatta, még nem találkozott vele. Hallotta ugyan, amikor a beosztottjai csendesen sugdolóztak, hogy milyen jó arc, mennyire trendi, hogy a legutolsó divat szerint öltözik, hogy fantasztikusan néz ki, s ráadásul még okos is. Most, hogy szembetalálkozott vele, már értette az elejtett szavak jelentőségét. Azt hitte, hogy ott helyben elolvad. El kellett menekülnie, mert olyan erővel tört rá a szex utáni vágy, hogy attól tartott, azonnal nekiront az új munkatársának, bármi legyen is a vége. Nehezen, de uralkodott magán. Jól tudta azonban, hogy az érzés csak fokozódni fog, azt nem lesz képes elnyomni magában, mint már oly sokszor, most is a vágy fogja vezetni, meg kell kapnia, meg kell szereznie. Éreznie kell, szeretkezni akar vele, de csak egyszer, csak egyetlenegyszer, addig úgysem képes ennek a kegyetlen vonzódásnak a legyőzésére. Ha megkapta, akkor vége, már nem kell többé. Ösztönei így működtek, ismerte magát, a vadászat öröme izgatta, mint amikor a vadat cserk észik be, hogy elejthessék. Rossz átok volt ez számára, csak a tilosban szerzett, kockázatos öröm jelentett neki gyönyört, de nemigen tudott tenni ellene. Ez esetben meg nem is akart.

Kapóra jött az utazás a hétvégi csapatépítési programra, ami nem volt más, mint kellemes wellnessezés egy 5 csillagos luxus szállodában, csupa szórakozás, gondtalan kikapcsolódás, amit természetesen a cég fizetett. Ezzel az örömteli gondolattal álmodott, s mire megérkeztek, már kész terve volt a csábításra. Úgy intézte, addig ügyeskedett, amíg elérte, hogy az első esti vacsora után csak ők ketten maradtak a bár pul t-jánál. Sikerült a csel, az új embert befogta a hálójába, szakmai megbeszélés ürügyén a szobájába csalta. Ott aztán minden trükköt bevetett,

és megszerezte kiszemelt áldozatát. Részletezni az éjszaka eseményeit felesleges, mindenki tisztában van azzal, mi történhetett - állt meg egy pillanatra az előadó. - A főnök óriási örömet érzett, megint diadal-maskodott, kielégítette az ismeretlen test megszerzése iránt érzett olthatatlan vágyát.

Az új dolgozó másnap nem tudta mire vélni a többiek izgatott pillantásait, a rámosolygó titokzatos arcokat, mígnem valaki, a mindig jól értesültek közül, fel nem világosította, hogy most már nyugodt lehet, a vezetőasszonynak nagyon jó kedve van, ő már biztosan maradhat a cégnél, kiállta a próbát. Elmondták, hogy ez mindig így megy, ha a főnöknőnek kedvére való vad kerül a hálójába, de ne számítson többre, ennyi volt, kész, vége. A fiatalember ekkor értette meg, hogy csak játszottak vele, csak partnernek kellett, minden bizonnyal egy szexmániás nő csapdájába került. Akkor ezt talán felfoghatja munkahelyi zaklatásnak is? - tette fel magának a kérdést, majd rögtön meg is válaszolta, hogy nem. Szabad akaratából cselekedett, ő ment bele a játékba, nagyon imponált neki, hogy már az első alkalommal kiszúrta magának ez a jó nő, aki ráadásul a főnöke lesz, talán mást is remélhet tőle. Hiába tudta mindenki, hogy mi történt, tanú nem akadt volna úgysem. Úgy döntött sértett hiúságában, hogy ez a játék nem neki való, s amint hazaértek, azonnal beadta a felmondását, egyetlen napot sem dolgozott tovább az ügynökségnél.

Talán sikerült bebizonyítanom a kedves hallgatóságnak, hogy a vágy és a valóság nem mindig jó társak, hogy a vágy gyakran rútol becsap minket, s öröm helyett bánatot, bajt okoz. Feladatomban az volt, hogy erre az ellentétre világítsak rá, de természetesen kijelentem, hogy számtalan pozitív példát is idesorakoztathattam volna, amelyek segítik, előbbre viszik, boldoggá teszik az embereket - fejezte be mondandóját a meghívott vendég.

Az előadás végén megvitatták a feladatnak adott eset eredményét. Szinte mindenki arra gondolt, hogy a példában szereplő fiatal kábítószer-fogyasztóvá vált.

Negatív esetben a szülők képtelenek voltak megmenteni a gyermeküket, aki elhagyta őket, elzüllött, hajléktalan, beteg emberré vált.

A pozitív megoldásban közösen, szülők, szakemberek és szakintézmény segítségével legyőzték a bajt, s a fiú újra egészségesen élt, betartva minden szülei által megfogalmazott szabályt.

- Mai programunk végére értünk - emelkedett szólásra a klub vezetője. Megköszönöm az érdekes előadást, a mindennapi életből merített példákat, a hallgatóság közreműködését. Remélem, hogy a program mindenki várakozásának megfelelt. Oscar Wilde szavaival búcsúzom:

„Csak két tragédia eshet meg egy emberrel élete során. Az egyik az, ha nem kapja meg, amit kíván, a másik az, ha megkapja.”

Szabó Edit Irma: Szakadás

Több éve vettem egy
szűzfehér lepedőt,
amely azóta már
annyira hozzánk nőtt...
Vagy inkább hozzám,
nyekken a nagy ágy,
bár benne ritkán
fordul már a vágy.
Épp karcolásnyi
lett a szakadás,
ott, ahol aludtál,
az ágy jobb oldalán.
Megvarrtam ugyan,
de mégis olyan,
akár egy szétnyíló
seb-lélekkapocs...

Most én alszom ott.

Keszy-Harmath Dániel: Álom-álláshirdetés

Ha felettébb fontos a Maga számára, hogy

- szabadon dolgozhasson a teljes munkaidőben,
- végig tartózkodhasson a jó levegőn,
- mások beleszólása hiányában végezze munkáját,
- kötetlenül vegye igénybe ebédelési szünetét,
- új emberekkel ismerkedhessen meg nap nap után,
- óvja a Maga körül lévő környezetet, flórát, faunát,

AKKOR NE HABOZZÉK!

Jelentkezzék még ma!

Amit kínálunk:

- hatósági erkölcsi bizonyítvány megszerzési lehetőség,
- utaztatás, utazás, hely- és terepismereti bővítés,
- egészségmegőrzés, szabad levegős tevékenység,
- mozgalmas munka, izomcsoportok igénybe vétele,
- megbízható állami vállalat biztos anyagi háttérrel.

Jelentkezését a Közterületfenntartó Vállalat

Magyar utca 25. 1111 póstacímre kérjük!

Jelige: Minden szemétnak van helye!

Magyar Eszter: Emléke zárva

„Csodálatosan szép ez a sötétkék szín, valamilyen tintával festették meg a tengert. Apa a levegőbe dobál, ahonnan mindig visszahuppanok a hullámok tetejére. Látom Charlotte-ot és Maryt, az angol barátnőimet, közelebb érnek, kiabálok nekik, hogy jöjjenek ők is fürdeni. Kicsit irigylem őket, testvérek, én pedig egy szem gyerek vagyok, így mondogatják a felnőttek. A szüleim pedig azt válaszolják, hogy tőlük mindent megkapok. Az álomutazást is, ami meglepetésajándék a tizedik születésnapomra. Örülök, hogy találtam játszótársakat magamnak. Néha elakadok

az angollal, de apa kiségt. Nincs komolyan szükség rá, a játék nyelvét minden gyerek beszéli. Kijövünk a vízből, a partra, kicsit megmelegedni a napon. Mallorcán nyaralunk, itt tartom holnap a születésnap zsúromat. Kiveszem a napozóágyon heverő strandtáskából a meghívókat, hogy odaadjam a lányoknak."

...

„Tágas, elegáns szobában lakunk a hotelban. Izgatottan lesem a nagy fal órát, várom, hogy a négyeshez érjen a mutató. Akkor hozzák a tortát. Bújjócskázunk a lányokkal, hogy gyorsabban teljen az idő, de figyelem az ajtót, mikor kopog rajta a pincér. Kiszaladok az erkélyre, megint megnézem a tengert, nem tudok betelni a színével. A távolban mintha felemelkedne a víz. Apa elmagyarázza, ez is azt bizonyítja, hogy a Föld gömbölyű, „azért látod úgy Borika”, mintha domborulat lenne benne. A legkedvesebb, pöttös ruhámban vagyok, édesanyám gyönyörű ruhákat varr nekem. Végre hangokat hallok, de még nincs négy óra...”

...

- Bori néni, fújja el a gyertyákat a tortáján! Boldog kilencvenötödik születésnapod! - teszi az idős asszony elé a konyhán elkészített, marcipánvirágokkal, számgyertyával díszített, fenséges édességet a fehér köpenyes nővér. Bori néni szeme egy pillanatra csillogni látszik, mintha leesne róla a ködfátyol, talán mosolyog is. A következő percben azonban zavart tekintettel néz körül.

„Ki ez a sok ember? Hogy kerültek ide? Most Marynek kell hunynia, remélem, hogy nem fog megtalálni.”

- Mi vagyunk itt, anya, a családod. Eljöttünk hozzád, felköszönteni a születésnapodon - szól hozzáhajolva a fia.

„Ez a férfi olyan, mint apa, de sokkal öregebb. Elbújok a szekrénybe, nem akarom látni ezeket az idegeneket.”

- Anya! Márta vagyok! Nem ismered meg? - próbál kapcsolatot teremteni édesanyjával a lánya is, a közönyös szempárt figyelve.

„A szekrény jó búvóhely, nem találják. Mi ez itt? A tortám! Hurrá! Gyertek, lányok! Charlotte és Mary szaladnak az asztalhoz, leülnek, anya szeletel a süteményből, tányérra teszi, nagyon finom.”

VÁGY ÉS A VALÓSÁG... 1.

- Egyen csak, Bori néni - segíti a falatokat Ica nővér a születésnapos szájába. A lelombozódó társaság tagjai is kicsit magukhoz térnek, az odakészített kistányérokat és villákat adogatják egymásnak, torta-szeleteket majszolnak, fogy az édesség.
- Anya! Vághatok még egy szelet tortát Charlotte-nak? - Az ápolónő szeme sarkából, együtt érzően, lopva Bori néni fiának és lányának szomorú arcát lesi.
- Hol van az anyukám? - kérdezi követelő hangon az ünnepelet.
- Valahol, nagyon messze van az édesanyja - válaszolja az ápolónő. - Mi lenne, ha kimennének a kertbe - veti fel mentő ötletét -, a friss levegő biztosan jól fog esni mindnyájuknak. - Átültetik Dédit a kerekesszékebe, amit Bálint nagypapa tol, elöl halad, a többiek követik. Ennél szebb időt el sem képzelhettek volna, a rózsabokrokot szellő-csemeték cirógatják, a nap is kedvesen, vigasztalóan melengeti a szabadban lévőket. Odafentről küldött, születésnap ajándék augusztus végén. Dédi a ráterített, puha pléd ölelésében pillanatok alatt elalszik. Körbesétálnak az idősek otthonához tartozó, megannyi pazar növényvel díszített park kövezett útján. Visszaérve az épületbe Ica nővér irányításával szobájába viszik, ágyába fektetik a család legidősebb tagját, aki nem tudja, mi történik körülötte. Ki sem nyitja a szemét, lehet, hogy a tengerről álmodik. Csak megcsókolják fehér haját, megsimítják arcát, igazgatják takaróját, így búcsúznak tőle, hagyják pihenni.
- Ne szomorkodjanak! - próbál lelket önteni beléjük búcsúzásakor a sokat látott, kedves ápolónő. - Tudom, hogy nehéz a szívük, de nincs különösebb baj. Nem érez erős fájdalmakat a mama, csak az ilyenkor szokásos derék, láb, egy kis ízület, hiszen kilencvenöt éves. Fizikailag, a korához képest, rendben van. Ennél többet nem kívánhatnak. - A családtagoknak jólesik a kedvesség, figyelmesen hallgatják a megértő szavakat.
- Igen, elhisszük...
- Ma délelőtt is, mielőtt jöttek, békésen üldögélt, a tengert emlegette, ahogy mindig. A doktor úr úgy magyarázza ezt, hogy az életünk

során, emlékekből felépített téglafalat idősebb korban fokozatosan lebontjuk. Bori néni tégláiból már csak a legalsó sor maradt.

- Igen, értjük...

A lépcsőházban lefelé jövet Mártának ökölbe kell szorítania a kezét, úgy érzi, elhagyja lelkiereje. „Igen, elhiszem, igen, értem” - ismételgeti magában, „de úgy szeretnék leülni, akár ide, a kőre, és csak sírni és sírni” - csatázik gondolatban, a világ rendjével szemben. Legkisebb unokája, a nyolcéves Zsófi lép oda hozzá.

- Szomorú vagy, nagyfi?

- Igen, kiscicám.

- Majd elmúlik?

- Egyszer minden elmúlik - öleli át a kislányt, erőt merítve belőle.

A parkoló felé haladva lassan felocsúdik a család apraja, nagyja, próbálják maguk mögött hagyni a keserű élményt. A férfiak a Forma-1 bajnokság állásáról kezdenek beszélgetni, a nők a félbehagyott háztartási munka befejezését tervezgetik. A gyerekek közül a fiatalabbak kergetőznek a kocsik között, az idősebbek azon vitatkoznak, melyikük ülhet előre, az „anyósülésre”.

Visszatérnek a jelenbe, ahogy Bori néni is megtalálja a sajátját. Fekszik az ágyban réveteg tekintettel, maga elé nézve, de sokkal távolabbra látva, legszebb gyerekkori emlékébe zárkózva. Édesapjával játszik a végtelen, kápráztatóan szép színű hullámokon. Sorsának könyvében a megsárgult lapok mindig ugyanazon az elrongyolódott oldalon nyílnak szét.

Győri Nagy Attila: Valóság

Reggel beköszöntem a nővérpultnál, örömmel vettem észre, hogy ketten is itt vannak a tegnapi csapatból. A harmadik, akit láttam, szerintem csak beugrott egy másik osztályról, és volt itt egy doki is, akivel még nem találkoztam. Gondoltam, majd, ha akar, köszön. Julika, az idősebbik rám nézett és már meg is kaptam a mai gyakorlatom első feladatát, segítek a reggeli kiosztásában, és akinek kell, az elfogyasztásában. Gyorsan hozzácsapódtam a konyháshoz, és jártam vele a kórtermeket.

VÁGY ÉS A VALÓSÁG... 1.

A 4-es számúban volt egy idősebb bácsi, már tegnap is itt volt, egy újabb amputációra várt, valószínűleg ma viszik a műtőbe. Az egyik lábát térd fölött leamputálták neki korábban, de elég csúnyán nézett ki, folyamatos gyulladásban volt a sebe, most még feljebb vágják. Enni tudott önállóan, így nem volt velem teendőm, mindaddig, míg meg nem szólalt.

- Fiatalember, segítsen felkelnem. Ki kell mennem a WC-re, pisilni.

Már léptem is közelebb hozzá, amikor hirtelen megtorpantam. Azon tűnődtem, hogyan közlekedik. Semmilyen segédeszköz nem volt az ágya körül. Gyorsan végigvettem a lehetőségeket: *mankó nem elég; járókerettel ki tudna ugrálni egy lábbal is, de nem látok sehol; arra gondolt, hogy rám támaszkodva kiugrál velem a mosdóba? Te atyaég, van vagy 150 kiló.* Ilyesmik pörögtek az agyamban, amikor megpillantottam egy hölgyet, aki láthatóan hozzátartozó volt. Ránéztem, hátha ad útmutatást, majd közelebb léptem hozzá és megszólítottam:

- Jó napot! Az úr szeretne kimenni mosdóba - egyelőre nem kérdeztem semmit, nehogy azt gondolja, mennyire gyakorlatlan vagyok.

- Hagyja csak, fiatalember, pelenka van rajta. Nem tudja, hogy csak egy lába van - mondta oda szinte félvállról, és már el is indult keresni egy orvost.

Csak ott álltam, néztem a bácsit, aki egyre türelmetlenebb lett, és szinte segélykérően nézett rám.

- Fiatalember, segítene kiszállnom az ágyból?

Rendben, hozok szárnyakat. Na jó, viccet félretéve, most mit csináljak?

- Nyugodjon le, papa, van magán pelenka. Nem kell kimennie a mosdóba.

- gondoltam, téma lezárva, mehetek tovább a dolgomra. De nem úsztam meg ennyivel.

- Nem akarok pelenkába pisilni. Amúgy is unom már a fekvést, ki akarok menni!

Valóban nyűgösnek tűnt, bár elképzelve a mindennapjait, elég sokat lehet ágyban, hozzászokhatott volna már. *Nincs mese, közölnöm kell veled a valóságot. Na jó, de hogyan mondom? Sajnos csak egy lába van? Valahogy finomabban kéne. De nyilván már elmondták neki korábban is, csak nem akarja tudomásul venni. Lehet, szenilis és elfelejti?*

Leültem az ágya mellé egy kisszékre, ránéztem, megigazítottam a takaróját és belekezdtem.

- Otthon mit szokott csinálni, ha pisilnie kell?

- Mit, mit? Hát kimegyek a WC-re.

Na jó, ez zsákutca, az egészséges emlékei elnyomják a valóságot.

- Tudja, ön most beteg, kórházban van. Nyugodtan pisiljen, utána azonnal kicserélem a pelenkáját, nem kell benne feküdni. A lábával van a baj, nem tudna kimenni a WC-re egyedül, én meg nem bírom el a súlyát.

Reménykedve néztem rá, hátha beugrik neki, mi történt vele, vagy miért is van itt. Nem tudom, hol kalandoztak a gondolatai, de láthatóan erősen koncentrált. A nézése viszont nem nyugtatott meg, azt sugározta, hogy „miért nem segítenek nekem”?

- Higgye el, ki tudok menni. Lehet, fáj a lábam, sőt biztos, de attól én még tudok menni.

Most jön a neheze. Óvatosan lehajtottam róla a takaróját és rámutattam a jobb lábára.

- Látja, csak az egyik lába van meg, a másikat le kellett műteni. *Kíméletlen voltam? Egyszerűen muszáj, ez a valóság.* - Megfogtam a vállát és éreztem, ahogy megnyugszik. Az izmok elernyedtek, a szemében keveredett a kíváncsiság az értetlenkedéssel, majd gondolataiba révedt.

- Most pedig pisiljen nyugodtan.

Szabó Eszter Helka: Füredi emlék

Fehér falak omlanak a nyárra. Az ezüsthidat bámultuk Füreden.

Zongoraművész akartál lenni, én meg híres műfordító, mi más?

Akkor még nem tudtam, hogy a műfordítók sohasem híresek.

Ágát dobtunk a tóba. Nőtték a körök. Kifilcesedtek az éjszakák.

Az albérletbe vitted a gitárod. A hullámokba olvadtak az álmok.

Jézusról írod a dalaidat. Jajgat a gitár. Fáj a férfi test rezdülése.

Mikor a megnyitón hallgattalak, érc torkú angyal szállt fölöttem.

Tihany leple beborít. Ez maradt nekem, a víz fénysóvár feketéje.

**Torma Zsuzsanna:
Megtalálni a munkában a valamikori játék hangulatát**

„Hacsak lehet, játszik a gyermek. Mert végül a játék komolyodik munkává. Boldog ember, ki a munkájában megtalálja a valamikori játék hangulatát” – Sütő András

Sohasem éreztem úgy, hogy a munka játék lenne számomra, mivel már kisgyermekkorban munkára fogtak. Elég korán kapát adtak a kezembe, hogy segítsék a felnőtteknek. Jól meg is figyelték, hogy a „gyerekek” hogyan áll a kezére a kapa nyele. Balkezes, vagy jobbkezes lesz. Ha lehet azt mondani, majdnemhogy előbb fogtam a kapa nyelét, mint a ceruza szárát a kezembe. Ceruzát nemigen ismertem egészen iskolás koromig, ahogy a mesekönyveket sem. A meséket, ha volt idejük a nagyanyáméknak vagy anyáméknak, elmondás alapján ismertem meg, velük együtt a népdalokat és a magyar nótákat is.

Emlékszem, hogy elégetett gyufaszál végével írtam az újság szélére azokat a nagybetűket, amiket megismertettek velem, ez kezdetben a nevem kezdőbetűiből állt. De néha akadt olyan átírótömb is, amit már nem használtak, később abba írogattam és rajzoltam, akkor már iskolásként. Akkor még nem tudtam, hogy honnan is került elő az átírótömb. Felnőtt fejjel már tudom, hogy apám egyik unokatestvére bérelszámoló volt a tsz-ben, és tőle származhatott. Ő volt az egyike azoknak, aki a tsz-tagok munkaegységét számította ki.

(Mikorra én már iskolás lettem 1959-ben, addigra már kialakulóban voltak, de 1961-re végleg „győzedelmeskedtek” a termelőszövetkezetek az országban.)

Akkor, gyermekfejjel egy kicsit úgy éreztem, mintha én is fontos lennék, hiszen már felnőtt emberek által használt tömbbe írogathatok – játékosan –, mint egy leendő irodista. Jobb életről álmodoztam!

Ki hitte volna, hogy egyszer valóban az leszek és annyit írogathatok, hogy még bele is fáradok!

Az általános iskola elvégzése (1967) után ugyan nem sikerült egyik

szakiskolába sem a felvételem a 4,6-os átlagom ellenére sem, ma már tudom ennek egyik okát. Tanító nénink az agronómus felesége volt, biztosan érdekében állt, hogy ne menjek el a községből, hiszen a termelőszövetkezetben kellett az utánpótlás, a fiatal munkaerő. Egy évig anyám helyett sokszor el is mentem a tsz-be dolgozni, amikor neki otthon sok volt a házimunkája és a háztájiban a kapálnivaló. Mentem a többi felnőttel szőlőt szüretelni, szőlőt trágyázni, kajszifa- és diófacsemeték körüli földet kapálni, ásni, de mentem télen a nádvágáskor nádat kötegekbe gyűjteni. Ezáltal a község településeinek nagy részét bejárhattam és megismerhettem.

Anyámnak és anyai nagyapámnak köszönhetően mégsem maradtam tsz-munkás, mert egy évvel az általános iskola befejezése után felvételt nyertem a gyors- és gépíró iskolába. Amikor a gyorsíró tanár megmutatta, hogy milyen betűk papírra vetését kell megismernem és használnom, igencsak elcsodálkoztam! Olyan ákombákom írást még addig nem láttam! Az ismeret megszerzése nem volt ingyenes, hiszen havonta fizetni kellett a tandíjat. (A továbbtanulás előtti néhány hónapban a Va-jüzemben dolgoztam, betanított munkásként, 14 és fél évesen 6 órában, majd 8 órában.)

1968 őszétől aztán elkezdődött a tanulás, és két év múlva sikeres vizsgát tettem. Közben egy év tanulás után munkát vállalhattam - a többi jól tanuló és szorgalmas osztálytársammal együtt 4 és 6 órában -, hogy a gépírást gyakorolhassam. Otthoni gyakorlás céljára a kölcsönzöből írógépet vittem haza. 1970 nyaratól már irodában dolgoztam, 17 évesen teljes munkaidőben.

Kevés kitérővel mégiscsak irodai alkalmazott, gépíró-adminisztrátor lettem, amiről még 14 éves koromban nem is álmodtam.

Igaz, hogy ismereteimet csak később, munkavégzés mellett bővítettem, amit egyik főnökömnek is köszönhetek, és annyira belejöttem a tanulásba, hogy idegen nyelvet (angol) is saját önszántamból kezdtem tanulni, amiben szintén örömeimet leltem.

Végül is elmondtatom azt, hogy „a munkámban megtaláltam a valamikori játék hangulatát”, és nagyon sok papiros, no meg indigó fordult meg a kezemben és az írógépemben. Több mint 41 évig gyakoroltam a szak-

mámat és használtam a gyorsírást, róttam azokat az ákombákot, különös karakterű betűket, amelyekkel nagyon sok gyorsíró füzetet írtam tele.

Szabó Edit Irma: Érzés-óriás

Megláttál, s mintha
kovakővel csiholt szikra
lobbant volna lángra,
beléd hasított a szeretni
vágyás-várás álma.
Te, égis erő,
szenvedélyes vulkán!
Lángnyelveid körbe nyalogatják
kicsi, remegő testem,
miközben sziporkázva
ostromolsz, becézel,
hogy bocs, de BELÉD SZERETTEM,
igen, így nagybetűvel.
Rám vártál és csodálatos vagyok,
hogy aztán tovaszálljon
a színes álom,
a felszínes illúzió,
s maradjon az álomba
ágyazódott vágy,
a bolondulásig
reménybe vetett hit,
a menekülő lávafolyamból
megkövesedett találkozás.

***

Állandóan frissülő irodalmi pályázatok a
<http://poeta.hu/ingyen> oldalon

Jerger Márton: Érted

Emlékszem, ahogy egy éve ott álltál a pultnál,
Nem tudtam, engem nézel-e, vagy a poharat.
Már-már azt hittem, szakadatlan figyelmem zaklatás,
Amíg le nem verted az üveget, hogy jobban láss.
Majd arcodra feslettek vágyaim,
S jószágod szolgálja a diszkréció, hogy másra nézve is rajtafelejtetted.
Egy pillanatra lehunyta bal szemed, s én aléltan lestem virradó hálás
tekinteted,
Ahogy valaki könnyű tested támasztotta meg gömbölydedebb feled
mentén,
Mert én láttam a padló tükrén csevegő szempárt,
Amit csak az nyomhatott el, ki arra járt.
Éreztem vállad kapálódzó pelyheit bőrömon, mikor melléd álltam fize tni,
S e néma lázongás kísért egészen hazafelé,
Hol méla alkonyon
Bekövettelek Instagramon.

Torma Zsuzsanna: Megint csak álomban
(sohasem érek haza)

Néhány napja megint arról álmodtam,
Úton voltam, a közeli városban.
Nem tudom, hogy miért tettem.
Telefon' útszéli szemetesbe ejtettem.
Majd zsúfolt autóbuszon utaztam,
S leszálltam róla egy idegen városban.
Kérdezősködtem, hogy hol vagyok,
Innen tovább vajon mivel juthatok?
Azt mondták, Kadarkúton vagyok.
Innen, s ide nem járnak vonatok.
Tudakoltam, haza mivel mehetnék,

Ha ezért valakinek pénzt fizetnék?
Többen mondták, már késő este van,
Fedél alá sietnek ilyenkor sokan,
Néhány ember maradt csak csupán,
Kikkel beszélni tudtam azután.
Hazavinne valaki pénzért talán,
Esetleg lóval húzott kocsi-fogatán,
De mégsem ajánlkozott senki,
Közben fejemet kezdtem törni,
Vajon telefonomat miért dobtam el,
Ha itt volna, férjemet hívnám fel,
Hogy itt vagyok s eltévedtem,
Annyira szeretnék hazajutni!
Jobb lett tán volna el sem aludni!

Petres Katalin: Vágyak és valóság (Morfondírozó)

Jó cím: alliteráció, ráadásul ellentét, vagy mégsem? Az érem két oldala? Az élet két oldala? Valóban, életünk két oldala, hiszen telve vagyunk vágyakkal, aztán szembesülünk a valósággal. Néhány furcsaság a saját életemből: A zsánerem sötét hajú, sötét szemű fiú volt, szerelmem és férjem szőkésbarna és kék szemű lett. Magyar irodalmat, nyelvet és történelmet vágytam tanítani, egy rövid ideig tettem is, ma angolt tanítok. Sokat szerettem volna utazni, viszont még a tengert sem láttam, eléggé röghöz kötötten zajlott az életem anyagi problémáktól tarkítottan, és három fiam felnevelésével nagyszülők segítségével nélkül. Gyakran elképzeltem, ahogy édesanyám mesél unokáinak boldog nagymamaként, de 63 évesen csak első fiam két évében örülhetett velünk. Lelkes nagymama lennék, de fiaim nem igyekeznek ezt a vágyam teljesíteni. Nem vagyok elégedetlen, sem boldogtalan a valóságomban, nem adtam fel azonban vágyaimat sem. Sosem vágytam műveimet kiadni, mostanában mégis megjelennek. Szóval, az óhaj és sóhaj megvalósulása furcsán fo-

nódik össze.

Esténként a tükörből visszanez egy ismeretlen arc, nem hasonlít arra a régi, csillogó szemű kislányra, aki szabómester apu nagy álló tükre előtt pipiskedett lábujjhegyen, libegett és balett-táncosnőnek képzelte magát. Anyu elvitte művészi tornára, ott kiderült, hogy nem elég hajlékony. A tánc szeretete megmaradt. Kamaszként sokat járt táncolni, ott ismerkedett meg a párjával is. Később már csak a szalagavatókon járja el a tanártáncokat. Kacag a tükörkép:

Pici koromtól éget a láz,
ha zene szól, indul a tánc,
sejtjeimben lüktet a ritmus,
elillan tőlem minden, mi bús.
Még most is: életem alkonyán.
Nevess ki! Rázom rokolyám.

Kisebb lett a szeme, ráncok és szarkalábak veszik körül. Nem bánja a sápadt, öregedő bőrt sem. Legkellemetlenebb találkozása a valósággal, amikor ruhát vesz és bemegy a próbafülkébe. Igen, a próbafülkék tükre „torzít”, vagy nem? Ott mindig kövérebb, nagyobb a hasa, de a belső testképe, ha nem figyel, még mindig a régi, majd rádöbben, hogy valójában milyen számozású ruhát is kell felpróbálni. Erre viszont sosem vágyott. Egy haikut mormol a tükörkép:

Megvalósult vágyak,
vágyott valóságok között
éljük életünk.

Mik vagyunk tulajdonképpen? Valóságunk vagy vágyaink? A kettő együtt? Ki tudja?

A Mindenség prizmája szivárvánnyá bontja...
(Lehull a maszk)

Abban a percben,
a végső lehelettel,
a Mindenséggel.

Szabó Eszter Helka: Balaton-part

itt csak három dimenzió van
a negyedik a tó örök entitás
mindig választható kelet és nyugat
között hazudsz ha azt hiszed nem lehetett
a harmadik irányt elfedik a tanúhegyek
üvegkoporsói a kúpok gúlák kráterek
jobban óvnak minden rendőrségnél
a Csipkerózsza-álomból nincs ébredés
talán a bazaltban gyűlt fel az a nehezék
ami a tó mélyére száműzi a vágyakat
rozoga csónakon fúj át a déli szél
a vízen ring ingatag teste hullámokba
temetik titkukat a naplementék
fogadnék te sem vágysz már semmire
apánk azt mondta innen vigyék ki
a temetőbe így lett te elképzelted
örök indián hamvaiddat a hegytetőre szórják
legalább hallunk majd az északi szelekben
ne ábrándozz a negyedik dimenzióban
életre ítélték

Boros Ildikó: Átmenetileg gyerektelenségbe rekedve

A hangsúly az első szón, a másik kettő remélhetőleg csak egy múltó állapot. Persze évek óta tart. Most szeretném újra hinni, hogy az első tavaszi fuvallat elfújja a második kettőt az életemből.

Számtalan kérdés van még mindig, amit hatszázszor végigrágva is egyszer így, egyszer úgy gondolok épp attól függően, hogy az érzelmi hullámvasúton, ami ezzel az állapottal jár, hol tartok.

Miért kell nekem már megint, még mindig itt ülnöm? - legyen az orvosi rendelő, vérvétel, vagy valami alternatív hely. Na de, ha nem ülök itt, ak-

kor feladom, vagy csak beletörődöm, vagy szünetet tartok, mert el szeretném felejteni kicsit, és nem akarom, hogy áthassa a mindennapjaim? De nincs időm a halogatásra. Nem halogattam, csak nem úgy alakult, túl hosszúra nyúlt minden, későn érkezett az életembe. Az igazi is, de ha minden rendben megy, 40 alatt megszülethetett volna mindkettő. Hát nem így lett. Most megint el kell mesélnem a történetet az ajtó túloldalán rendelőnek, vagy hallok valami ítéletet, új kezelési tervet. Meglátjuk, persze garancia az nincs, vagy bejön, vagy nem reagál jól a testem, lelkem. Rövid leszek, tényszerű. Ha mégis elkezdenének gyűlni a könnyek a szememben, az nem lenne jó. A könnyeket meghagyom más-korra, amikor egyedül vagyok. Úgyse tudna mit kezdeni velük, csak kínos lenne mindkettőnknek. Nagy levegő, vízivás, mosdó, menni fog, de még várni kell. Várni és várni, hiába az 1-2 hónapja foglalt időpont. Hoztam könyvet, újság is van itt rengeteg, de egyetlen sor értelmét sem értem. Na jó, megnézem a divatképeket.

Időnként keresem a jeleket. A dokihoz jövet, menet, ha az első, akit meglátok, egy babakocsis, vagy egy babát váró nő, akkor talán az egy biztatás.

Vasárnapi ebédhez receptet keresgélve a kivágott újságcikkek közül kiesett egy baba fotója. A savanyúságban pedig találtam iker ubikat és egy olyat is, ahol a naggyal egy kicsi volt összenőve. Ez egy jó játék, vagy egy kis örület.

Diákok segítenek be az irodánkban időnként. Oh, ez a lány anyyi idős, mint én voltam, amikor anyu anyyi volt, mint most én.

Más idők voltak, huszonevésen szültek a nők, hessegetem el a gondolatot. Nem foglak meglátogatni, próbáld megérteni - gyorsan elköszönök és leteszem a telefont. Érzem, hogy megy fel bennem a pumpa. Most tényleg nincs mindenkinek beleérző képessége? Úgy látszik. Mint valami hülye akadálypályán, amit mindig is utáltam, kerülöm azokat a helyzeteket, amelyek rosszabb napjaimon mélyen érintenek. Már nem vagyok hajlandó színészkedni, amúgy sem megy jól, általában az érzéseim az arcomra vannak írva. Inkább eltávolodom a friss anyukáktól, kisgyerekesektől, önvédelemből.

Kapok egy szórólapot. Egy leukémiás kislány gyógykezeléséhez jótékonyági koncert lesz, az anyukája nyújtja felém. Persze szemébe nézve érzem, megérint a fájdalma, és belém hasít, hogy neki még nehezebb, mint nekem. Összeköt bennünket a remény.

Ezen sokat filózok, hogy nemcsak így lehet gyerektelenül lenni, mint mi, elveszíteni sokkal rettenetesebb lehet, de nekik vannak boldog perceik, emlékeik is.

Azt mondják, hozzunk ki a sebeinkből valami jót, hát megpróbáltam. Úgy tűnik, működik, gyerekekkel önkénteskedni jó. Sajnos nem jut rá elég idő.

Persze ők nagyobbak, egészen kicsikkel nem menne, azt hiszem.

Aztán váratlanul egy iskolai feladathoz kapcsolódó kéréssel lett egy kölcsönkapott gyerekem heti egyszer, pár hónapon át. Sajnos véget ért, elköltöztek, most nehéz. Ő nem is sejti, hogy a kérésével mennyit adott nekem. Felajánlottam, hogy bármikor meglátogathat, remélem, megmarad a kapcsolat, hisz én is levelezek gyerekkorom szomszéd néniével. Úgy szeretném látni, milyen felnőtt lesz, és addig is.

A pótgyerekünk pedig minden este a kapuban csaholva haza vár. Nagyon szerethető és nehéz perceket áthangoló bársonyfülű kis dög. Időnként hozzám bújva, fejét rám hajtva mély sóhajtással jelzi, hogy mindent ért.

Várom a tavaszi szellőt, sorsra, égiekre, rá bízva a jövőnk, talán egyszer végre nemcsak a bársonyfülűvel indulunk sétálni.

Kutasi Horváth Katalin: Valóságvágyaim – vágyvalóságaim

Igen, bármennyire is ellentmond a józan észnek és az általánosan megtapasztalható valóságnak, többször is megéltem, ismételten megélem, átérzem újra és újra, tehát így van, és kész! Nem fogom különösebben erőltetni az igazamat, és akkor is kitartok állításom mellett, ha fantáziálásnak tűnik, akkor is, ha hóbortosnak tartanak, és akkor is, ha csak vágyakozásnak tetszik, vagy a képzelet játékának.

Sokszor megjelenik, megszólít, úgy érzem, a vesémbé lát, s ha ki sem nyitja a száját, akkor is kérdez, felelősségre von, tanít, példát mutat, megítél. Szemében, szemöldökének ívében, ujjainak tartásában és homloka ráncában ott a véleménye, hangjában a számonkérés vagy az értetlenség színe, olykor a vád, s mindez bizony lelkipurdalást ébreszt bennem. Megjelenésével, szavával mindig oltogat és metsz, néha bizony meg is másítja elhatározásomat, de van, hogy segít a döntéshozatalban.

Ki ő? Belém tud bújni, a szemével tudok látni, a szívével érezni, s az ő erkölcsével ítélek. Néha kiragadnám a tollat a kezéből, hisz tudom, megérzem, mi a folytatás, ugyanis általában egyet gondolunk, máskor meg inkább átnyújtanám, hagynám, hogy ő mártsa a tintába, ha mégis elakadok. Képes a billentyűzetre koppintani, ha én kezdem el az írást, s mondjuk elbóbiskolok, elálmodozok felette, vagy tévútra ferdülnék. Ilyenkor fejét csóválva elkezd ütni ujjjaival a taktust, míg vissza nem találok a megfelelő ritmusba, éberebb önmagamhoz, azaz tulajdonképpen hozzá. Hisz szinte egyek vagyunk, olyan, mintha néha együtt vagy egymás helyett íránk.

Az utóbbi pár hétben sajnos nem beszélgettünk igazán, nem gondolkodtunk hosszasabban együtt, hiszen futtában nem is érdemes belekezdeni az ilyesmibe... Így aztán elmaradtak esti kérdéseink, lemaradtak epilógusaink, egymásra hangolódásaink. Igaz, éreztem, hogy mostanában is sokszor megállt szinte észrevétlenül mögöttem, hogy rápillantson a monitoromra. Ezért hagyok is neki itt elől egy levelet, hátha meglesi titokban, mi foglalkoztat...

Drága Mihály!

Maradok a tegező formánál, hisz többször is felfedtem már, mit jelentesz nekem. Legutóbb már így szóltam hozzád, azóta pedig csak még közelebb érezlek magamhoz! Hányszor átlényegülök, -formálódok! Bármennyire is távol vagy tőlem térben és időben, akármennyire is csak lőtottam-futottam az elmúlt hetekben - még írni is úgy írtam, hogy csak menet közben vagy hirtelen-rögvest vetettem valamit a kis füzetkémbe, amit aztán hamar-gyorsan bepötyögtem a gépbe -, szeretnék

néhány nyugodt, megfontolt szót váltani végre veled!

Szívesen leutaznék akár Esztergomba is, felmennék az Előhegyre, hogy a legoptimálisabb lelkiállapotban és környezetben találkozassunk. Tudom, ehhez vissza kellene utaznom az időben, a te valóságodba. Miért, ez olyan nehéz volna? A Bazilika tornyát, a Duna szalagját hosszasan nézegetném veled együtt, még azt sem bánnám, ha egy kicsit Ilona is elidőzne mellettünk. Bár azt hiszem, soha nem tudnám igazán megkedvelni őt. Olyan idegennek tűnik, és érzéseim szerint annyira nem illik hozzád! Persze, igazad van, a valóságban mennyire más benyomásom lehetne!

És talán épp egy ilyen nő kellett ahhoz, hogy ne temetkezz teljesen önmagadba, hogy elefántcsonttornyod időnként megnyíljon. Ha rajtam múlt volna, talán teljes lett volna elszigetelődésünk, és - lehet, hogy nemcsak önző módon, de még inkább érdemtelenül - jobban kisajátítottalak volna, mint ő. Igaz, így többet lehettél volna magadban magaddal, még akkor is, ha velem vagy. Hogy ez az irodalmi élet, az átlagizlés és -minőség rovására lett volna? Valószínűleg...

Azt hiszem, egy közvetlen és kötetlen beszélgetés erejéig a túlvilágon is szívesen meglátogatnálak, bár nem is értem, miért ragaszkodom egy ilyesfajta találkozáshoz, hisz annyiszor hallom hangod, annyiszor üzensz, oly sokszor érzem fájdalmad vagy derűd, mintha bennem vagy a közelemben élnél mindig, folyamatosan. Mintha figyelnél rám, anélkül, hogy kérném, esetleg észrevenném...

A mindenséget egyelőre még nem vágytam versbe venni, és bevallom, én sem sokszor jutottam tovább önmagamnál. Ördögi körömből én sem tudok kitörni. Ha volt is vágyam, már elfojtottam, így nem lehet sejtése sem csalfa. Sokszor sokféle börtönt építettem magam köré, szabad nem lehetek többé már soha. Az ábécé betűiből formálom én is szavaim és létem, magamhoz térek én is csak mindig vissza.

Ha megszököm a világ, és olykor önmagam elől, soha nem kérdem, hogy a sok szépség, mit átélek, látok és birtoklok, mire való. Csak élvezem. Magáért, magamért, magamnak. Nem panaszlom föl sziszifuszi sorsom, nem kérdem a lét értelmét, csak örülök, hogy egy darabig részese lehettem a világnak, a világodnak. A világunknak. Sok mindent

megtapasztalhattam abból, amit te, még ha máskor és másképp is...

Olykor tényleg kényszert érzek, muszáj odautaznom, valóban körbenézek előhegyi kertedből, feltöltődöm gondolataiddal, benyomások szállnak meg, melyek az általad megtapasztalt valóság elemeiből építkeznek. Ilyenkor érzem jelenléted a legerőteljesebben.

Néha én is ott töltögetem Danaidáid közt vágykancsóimat, bár gyilkos nem vagyok. Hacsak nem vágyaim hóhérának tartasz. Mi a nagyobb bűn? Vágyakozni? Nem is vágni? Vagy vágyainkat elfojtani? Biztos értelmezhetetlen a tettem, de önként és ok nélkül vállaltam fel büntetésem. Merítem és ürítem az amphorát a Léthe szennyes vizébe. Hordom a poshadt vizet a lyukas hordóba, és nem gondolkodom tevékenységem értelmén. Ez a színtiszta valóság. De nem bűn-e nem gondolkodni?

Minden vágyam előrvénylett, egyik sem szippantott magával. A hordó foltozhatatlan és megtölthetetlen, mintha a tudást és jóérzést öntögetném olyan fejekbe és lelkekbe, melyek tompák, az erkölcsre nem fogékonyak, viszont igen ellenállók az értékekkel szemben, melyek azonnal kicsorognak, lepereregnek, elpárolognak. Bár a mérég tenné ugyanezt!

Látogass meg hosszabb időre is, kérlek, fedd fel magad, mint régebben, férközz újra belém, most már képes vagyok elmélyülni, újra készen állok a fogadásodra...

Maradok tisztelettel...

Jól van, hamarabb teljesült kérésem, mint remélhettem volna. Tehát Mihályom itt volt eddig is nem messze. Elcsendesedett, elpihent bennem. De máris érzem, hogy könyökömre támasztja fejét, megtámasztja homlokát. Vagy homlokom? Az én fejem nehezül el általa, az ő agytekervényei dolgoznak odabenn nálam lázasan, és máris meglátom tévedésem: vágyaim nem örvénylettek el végleg, nem halhattak meg, bármikor újraélednek.

Szeretnék az a kislány lenni, aki biciklire vágyott, bár görkorcsolyát kapott helyette, és vele együtt - vagy a lánykával helyet cserélve - szeretném kipróbálni ezt a bizonyos görkorcsolyát, bár nem lehet, mert leesett a hó... Hogy május van? És hogy több évtizede nincs is meg az a korcsolya már? Az nem lehet, hisz érzem, ahogy a talpam alatt siklik!

Bármennyire is furcsállja mindenki, mindez annyira valóságos! Hát mégis van még vágyam, és sejtése mégis csalfa?

Azon kapom magam, hogy önállósodtak ujjaim és gondolataim, szaladok a fűben, az esztergomi bazilika felé vetek egy bukfencet, miközben a képernyőre nézek. Ezt látom:

Utóirat

Szeretném meglökni én is a kis Ildikót, de lehet, hogy jobban szeretném, ha csak egy pillanatra legalább kacagva felkapnál helyette engem, de azt hiszem, az is elég volna, ha szétnézhetnék az ő szemével a hintájából...

Kovács László: Lista, talán bakancs...

(Rengács-kák)

Cipőm befűzöm,
készül a bakancslista,
elérhetetlen
vágyak, el nem ért célok,
legnemesebb szándékok.

Azért még vagyok,
túlélek és létezem,
babér még terem,
igaz, sokszor gyötrelem,
így túl már az ötvenen.

Nincs már szerelem,
azt az egyet szeretem,
azt sem tüzesen,
megkopott az érzelem,
lista áll már üresen.

Munka dicsóít,
nekem az sem nagyon jut,
de van hörghurut,
egészség már megkopott,
várólistán megvagyok.

Írni akarok,
jó verset, mit szeretnek,
listára jegyzem,
vágyam az, legyen versem,
ha én már befejeztem.

Bakancslistára
jegyzem, már én leéltem,
jól, rosszul tettem,
tettem, amit tehettem,
így múlik az életem.

Kevés már a vágy,
most még pontokba szedem,
kipipálhatnám,
de hogyha el sem értem,
vágyakból állt életem.

Cipőm befűzöm,
indul már a nagy hajó,
odaszól jegyem,
marad majd az emlékem,
s az, mit el nem érhettem.

***

Feketén-Fehéren című irodalmi folyóirat:
<http://poeta.hu/feketen-feheren/>

Rosta Gábor: Szét...

Fájdalmimmal karmaim között elrepülnék
Heggyé tornyosuló gondjaim alatt roskadok
Koktélozva a parton pihennék
Ide-oda rohanok szaladok
Mással többet nem törődnék
Elfeledve mindent mindig adok
Görcsberántó dolgokat elfelejtenék
Semmi kedveset tőlük nem várhatok
Arcom csontjain csak mosolyt éreznék
Napokig emésztő bánatot kapok
A pillanatnak élnek
Szétszóródok

Boros Ildikó: Mi lenne, ha...

Mi lenne, ha nem pórázt tennék,
hanem cipőfűzőt kötnék?
Mi lenne, ha nemcsak veled sétálnék,
hanem babakocsit tologatnék?

Mi lenne, ha nem slaggal locsolnálak,
hanem kiskádban pancsolnálak?
Mi lenne, ha nem a helyedre küldenélek,
hanem kiságyadba fektetnélek?

Mi lenne, ha nem csaholásod hallanám,
hanem első szavad várhatnám?
Mi lenne, ha nem mindent pótolnál,
hanem valakire fél tékenyen ugatnál?

Mi lenne, ha nem ütemezve élnék,
hanem szabadon létezhetnék?
Mi lenne, ha nem injekciót adnék,
hanem természetesen megérkeznel?

Mi lenne, ha már nem várnál,
hanem hozzánk indulnál?
Mi lenne, ha már nem csak vágy volnál,
hanem közöttünk szuszognál?

Rosta Gábor: Magány

Azt hittem, szeretem a csendet,
De nem. Utálom, ha egyedül vagyok,
Ilyenkor mindig dolgokról gondolkodok,
S rájövök, hogy nem érek egy percet.

Nincs, aki - ismerős, barát - gondolna rám,
Este beszélne velem, vagy csak hiányoznék.
Érezném, hogy nem a semmiért volnék,
Kínzásomnak örökre vége lenne már.

Csak lenne valaki, akit nekem szántak,
Neki biztosan sokat jelentene létem,
A magány nem tartana fogva egészen.
Olyan boldognak engem még nem láttak.

***

**Ajánljuk a VERSLISTA YouTube csatornáját is,
ahol több száz Verslistához kapcsolható írás videofelvételét
nézheted /hallgathatod meg: <http://youtube.hu/Verslista>**

Vermes György: Rekeszelt vers a szépségről

Égnek lelkeiben még költemények,
Kérdezik, világra jöjjenek-e.
Várják az őket megelő fények,
Tőlük, kiknek csupasz a feneké.
Azt mondom Nektek,
Izzatok még tovább,
Figyeljük csak meg
A bús komédiát!
Tán kifejlődnek okosabb lények,
Szépre vágyik az ember gyereke!

**Vermes György: Tizenhét halott
A terrorizmustól. De
Mind sebet kaptunk**

Párizsba tegnap beszökött a bős,
Gyilkolni vágyó terrorista "hős".
Vérfüldőt rendezett, rendőrt gyilkolt,
Tíz embert megölt, s Allahot rikolt.
Nem érdekli, ha áldozata nő!

Karikatúrára egy reakciót,
Kiirtjuk ezért ezt a redakciót!
Lehet, hogy ettől kielégültek,
Azután kocsin elmenekültek.
Meg fogjuk bosszulni ezt az akciót!

Az üldözés során benzinkutat leltek,
Kifosztották azt, majd tovább menekültek.
Mártírságra vágyunk, Allahért meghalni,
Rejtekhelyüket így hagyták megtámadni,
Meggapták, mit kértek, és ők mennybe mentek!

Vermes György: Az örök szerelem

Ingrid már hatvan volt, húsát már rák ette,
Ennek ellenére a szerelmet hitte:
Remélem, leszek még szerelmes,
Mindegy, hogy merész, vagy szemérmes,
Ez az örök vágy volt, ami sírba tette!

Vermes György: A Boldog

Boldoggá tettek, tehát most Boldog vagyok.
Szerelemben könnyű, vágyak nem oly nagyok!
Boldogság nem látens,
Egyház nem ad ki pátenst,
Pedig a boldogság az arcunkon ragyog!

***

---

*A Verslista honlapja:
<http://portal.verslista.hu>*

---

*A Képzeld el... irodalmi folyóirat honlapja:
<http://www.kepzeldel.hu>*

---

*Az Irodalom Feketen-Fehéren c. folyóirat honlapja:
<http://poeta.hu/feketen-feheren>*

---

*A Poéta Irodalmi Portál honlapja:
<http://www.poeta.hu>*
